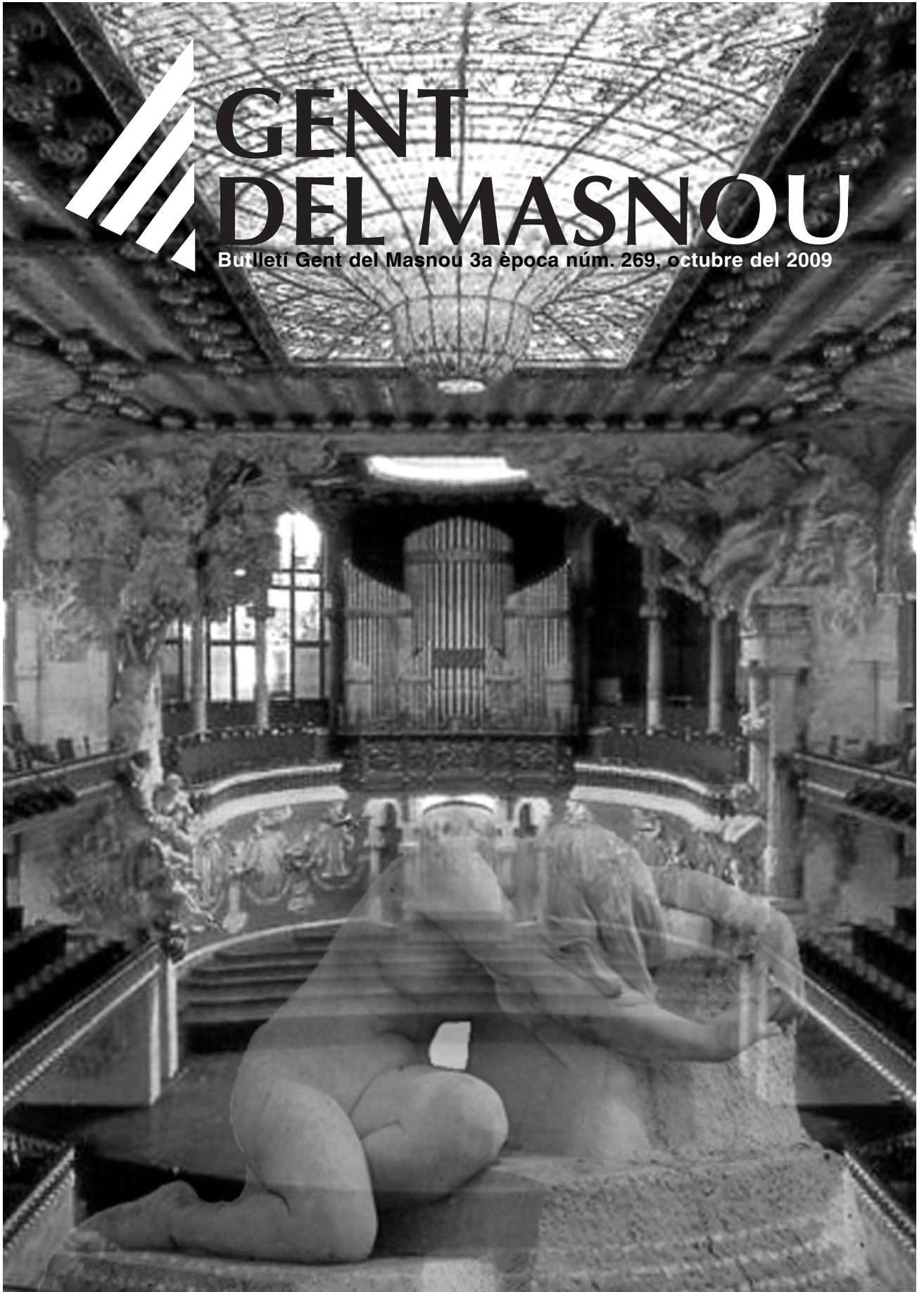

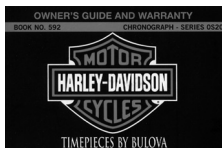
GENT DEL MASNOU

Bulletí Gent del Masnou 3a època núm. 269, octubre del 2009

MASNOVINA

RELOTGERIA - JOIERIA

1964 · 45 anys · 2009

Descomptes especials d'aniversari

Plata Pura

Barcelona, 9 · 93 555 07 76 · CE masnovina@masnovina.com - www.masnovina.com

Genis Oliveras

Tallers Masnou. 85 anys al seu servei

Exposició i venda: Àngel Guimerà, 14. Taller: Puerto Rico, 28 Tel. Fax: 93 540 31 57 el Masnou

Alcon®

Camil Fabra, 58 · Apartat de correus, 2
Tel 93 497 70 00 · Fax 93 497 70 10

Butlletí mensual de **Gent del Masnou**, associació cívico-cultural, recreativa i esportiva inscrita amb el número 7.669 al registre d'associacions de la Generalitat de Catalunya.

Equip de Redacció:

Joan Casals - Joan Muray - Esteve Pujol

Portada: *El Desconsol pel Palau.*

Disseny i muntatge: Taller de publicitat.

Publicitat: 93 555 80 06

Imprimeix: Jobagraf.

Tiratge: 3.500 exemplars.

Paper ecològic de 90 g.

Edita: Gent del Masnou
Dipòsit legal B. 29.758-87

GENT DEL MASNOU

Dr. Agell, 9
08320 El Masnou
T. 93 540 39 29
gentmas@suport.org
www.gentdelmasnou.cat

L'entitat **Gent del Masnou** no es fa responsable, necessàriament, del contingut dels articles signats pels seus col·laboradors.

Primeríssim

XITROBADA DE PLAQUES DE CAVADEL MASNOU 09

**Diumenge, 29
de novembre,
de 10 a 14 al carrer de
Pere Grau.**

- Nova placa de la sèrie de
"Vaixells del Masnou
del 1800" (10è any)

- Sorteigs de diversos lots de
cava i pastisseria

- Info i reserva de taules:
93 555 46 58 - 93 555 04 52

(places limitades)

Editorial

CARTA OBERTA AL SENYOR FÈLIX MILLET

Senyor Millet,

Quan el dia 23 de juliol passat les forces d'ordre públic, seguint les oportunes ordres judicials, van irrompre, de cop i volta, a les oficines de la Fundació Orfeó Català-Palau de la Música per endur-se'n arxius, ordinadors i documentació, vam quedar astorats. No entenem res i, en certa manera, ens vam sentir agredits a casa nostra, perquè el Palau i tot el seu entorn, senyor Millet, també ens els sentim una mica casa nostra. Com podia ser aquella mena de saqueig en el *sancta sanctorum* de la cultura i la catalanitat? No podia ser, no ens podíem empassar el que vèiem amb ulls incrèduls.

Ah menuts!, de la sorpresa i el desconcert inicials, les primeres notícies aparegudes als mitjans de comunicació ens van fer baixar del núvol en què, innocents, estàvem instal·lats i vàrem despertar de cop en la més crua de les realitats: presumpta malversació de fons, desviament de diners procedents de subvencions públiques i privades, comissions per comprar silencis, viatges familiars a paradisos exòtics, factures inflades, quantitats importants de diner negre... tot això sense comptar amb el sou milionari i les prebendes i altres incentius declarats que vostè, senyor Millet, s'havia afanyat a tenir lligats i ben lligats en compensació per la seva feina.

Dels poc més de tres milions d'euros inicials, la xifra es va anar engruxint fins a l'extrem que, a hores d'ara, ningú no sap del cert on anirà a parar i, en la mesura que s'ha anat alçant la catifa del Palau, el ball de xifres i de complicitats s'ha anat fent més grossa.

Quin sarcasme, senyor Millet, vostè que va ser mereixedor (?) de la Creu de Sant Jordi, que té la Clau de Barcelona i del premi Conciutadà que ens Honora i que, de no haver esclatat aquest rebombori, avui també presumiria amb la distinció de la Medalla d'Or de l'Ajuntament de Barcelona, ens ha anat aixecant la camisa, un any darrere l'altre, omplint-se les butxaques amb quantitats astronòmiques malbaratant diners aliens. Quina barra! Algú ha dit que, malgrat tot, la feina que ha fet ha estat molt positiva. Home, només faltaria! Trenta anys al front d'una institució com el Palau donen per molt i vostè els ha ben aprofitats, és cert, per a bé, però sobretot per a mal.

De les responsabilitats dineràries, la justícia ja farà el seu fet i esperem que s'apliqui rigorosament, com cal; però del que la justícia ni vostè no podrà rescabalar-nos mai, senyor Millet, és de tot el mal moral que ens ha fet. Com a catalans ens sentim traïts en el més íntim dels nostres sentiments i per la malfiança que ha inoculat en l'opinió pública.

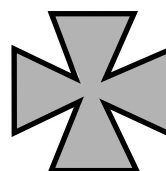
Com a masnovins ens sentim doblement defraudats i indignats per la seva actuació tan barroera que, de rebot, ha maltractat l'il·lustre cognom Millet de tanta significació i estima a la nostra vila, que, molt especialment, ens evoca l'insigne masnoví Lluís Millet, en tant que fundador i director de l'Orfeó Català, el seu fill Lluís-Maria Millet i el seu nét Lluís Millet, també directors de l'Orfeó en diferents etapes, tots ells d'impecable trajectòria i honestat i, d'altra banda, per les col·laboracions i els vincles existents entre el Palau i el nostre Ajuntament, com a Vocal de la Junta del Patronat Fundació Orfeó Català - Palau de la Música.

Quin final més trist, senyor Millet.

El President

Sumari

EDITORIAL	3
BÚSTIA OBERTA	7
EL TEMPS: ÚNIC NOTARI CREÏBLE, ENS EN DONARÀ FE per J. Camps... ..	11
A PEU PEL PAMIR AFGANÈS per Xavi Tarafa	11
QUI ÉS AQUEST PERSONATGE? per Antoni Ferrero	19
A CONTRACOR <i>sèrie negra</i> per Ramon Serra	13
HISTÒRIES DE LA VILA per Joan Muray	14
L'AIGUA DE L'ETERNA JOVENTUT per J. Condeminas	12
PARLEM DE LLIBRES per Pere Martí Bertran	20
TEATRE CAPITAL per Rosa M. Isart i M. J. R. Lucas	21
LA CORAL XABEC CANTA LA DIADA NACIONAL per Esteve Pujol	23
GAIREBÉ TOT AIXÒ ÉS VERITAT per Carles Maristany	22
ANECDOTARI per Joan Maresma Pujadas	25
PETIT DICCIONARI de Joan Comellas per Emili Llinàs	26
GENT DEL MASNOU INFORMA	27
ARRAN DE SÒL per Pledebut	30
LA CUINA DE L'ANTONIA	30

FARMACÈUTICS DEL MASNOU

24 hores al seu servei

Dies en què les farmàcies del Masnou estan de guàrdia

Octubre 2009

1	dijous	Fàbregas
2	divendres	Viayna C
3	dissabte	Dominguez
4	diumenge	Dominguez
5	dilluns	Ocata
6	dimarts	Riera
7	dimecres	Aymar
8	dijous	Viayna C
9	divendres	Dominguez
10	dissabte	Fàbregas
11	diumenge	Fàbregas
12	dilluns	Fàbregas
13	dimarts	Aymar
14	dimecres	Viayna C
15	dijous	Dominguez
16	divendres	Fàbregas
17	dissabte	Ocata
18	diumenge	Ocata
19	dilluns	Fàbregas
20	dimarts	Viayna C
21	dimecres	Dominguez
22	dijous	Aymar
23	divendres	Ocata
24	dissabte	Riera
25	diumenge	Riera
26	dilluns	Viayna C
27	dimarts	Dominguez
28	dimecres	Aymar

29	dijous	Ocata
30	divendres	Riera
31	dissabte	Aymar

Novembre 09

1	diumenge	Aymar	Tots Sants
2	dilluns	Dominguez	
3	dimarts	Riera	
4	dimecres	Ocata	
5	dijous	Aymar	
6	divendres	Fàbregas	
7	dissabte	Viayna C	
8	diumenge	Viayna C	
9	dilluns	Aymar	
10	dimarts	Ocata	
11	dimecres	Riera	
12	dijous	Fàbregas	
13	divendres	Viayna C	
14	dissabte	Dominguez	
15	diumenge	Dominguez	
16	dilluns	Ocata	
17	dimarts	Riera	
18	dimecres	Fàbregas	

AYMAR (Maricel)	Almeria, 14	93 555 03 81
DOMINGUEZ	Enamorats 2, (Enfront Estació del Masnou)	93 555 59 36
FÀBREGAS	Navarra, 68	93 555 19 79
OCATA	St. Domènec, 1	93 555 33 08
RIERA	J.Llimona, 22 (Enfront C.Nàutic)	93 555 08 55
VIAYNA (M.J.Cardona)	Prat de la Riba, 23	93 555 04 03

Els serveis de guàrdia són de 9 del matí a 9 del matí
El dissabte a la tarda està oberta només la farmàcia de guàrdia

bo que em seguiu llegint i ajudant-me a millorar el meu criteri.

Joan Camps i Ortiz

EL PLE DE SETEMBRE, QUIN ESPECTACLE!

Després del *Ple de Riure* al juliol, segueix l'espectacle al Masnou, ara a la sala de plens. I, a més, gratuït! En el ple de setembre vam assistir al monòleg del regidor senyor Suñé explicant la baralla que va protagonitzar aquest estiu a la porta de l'Ajuntament. Per un moment vaig pensar que estava veient un tall del Club de la Comèdia o un monòleg del nostre Buenafuente. Té un talent innat, el senyor Suñé. D'un acte del qual qualsevol càrrec públic s'hauria d'avergonyar, el senyor Suñé va explicar-ne la seva versió amb tanta gràcia que fins i tot l'alcalde reia. I això que el dia abans de la baralla era en Suñé qui exercia d'alcalde per l'absència d'aquest. Potser per això, l'alcalde va voler posar els punts sobre us, perquè és clar que aquest alcalde posa els punts on li ve de gust, i va acabar el ple dempeus, cridant-li a un altre assistent i dient-li que per dir aquestes coses no cal anar als plens. Si aquest és el comportament que exhibeixen en públic, veure'ls entre bambalines potser sí que es val el preu d'una entrada. Actuacions com aquestes justifiquen que cada cop hi hagi més vots en blanc i menys participació en les eleccions.

Ovidi

SÓC MASNOVÍ, QUINA VERGONYA!

Sento vergonya des que

vaig assistir al Ple de setembre del nostre Ajuntament. Si els nostres polítics són els nostres representants, jo no vull pertànyer a aquest poble, on un tinent d'alcalde s'esbatussa a la porta del nostre Ajuntament, un dia qualsevol al migdia, a la vista de tothom, i munta tal espectacle que és visible des de l'estació d'Ocata on la gent espera el tren. I no només es baralla, sinó que, davant les preguntes de l'oposició, ni es mostra penedit, ni se'n disculpa, sinó que ho explica com qui explica un acudit, davant les rialles generalitzades dels seus companys de govern, alcalde inclòs. Argumenta que li va sortir la vena de policia! Quina tranquil·litat dóna pensar que ser policia justifica aquesta actitud. Per si això no fos suficient, amb un tema tan important com els referèndums sobre la independència de Catalunya, es munta tal sidral que ni els polítics ni la secretària entenen què està passant. I per acabar, en el torn del públic, on els assistens tenim dret de dialogar amb els nostres mandataris, al Sr. Alcalde li entren les presses, atèn l'última intervenció de peu, apressant el pobre beneït, que després de tres hores de pacient espera, té la paraula, al crit de *ràpid, ràpid que tenim pressa*, i resol la qüestió amb una cosa així com: *Véns cada dia a l'ajuntament i esperes al ple per dir-me això?* Quanta prepotència i falta de respecte! Potser tenia pressa perquè se li escalfava el cava que l'esperava a la sala de reunions.

Un masnoví avergonyat

Totes les cartes adreçades a la **Bústia Oberta** encara que es publiquin amb pseudònim o inicials cal que portin les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, núm. del D.N.I. i signatura. L'extensió no excedirà de vint ratlles mecanografiades a doble espai; en cas contrari, la Redacció podrà abreujar-les.

Gent del Masnou no es fa responsable del contingut de les cartes; seleccionarà les que siguin d'interès general i no mantindrà correspondència amb els seus autors.

DE CAMPS ORTIZ A ROS OMBRABELLA

Benvolgut i admirat amic, Em plau molt que llegiu les meves col·laboracions, que qualifiqueu d'ambicioses; no puc negar-ho, és ambició de transmetre sentiments i criteris que només son fèrtils quan es poden contrastar amb l'opinió d'altres. Per tant, un absolut respecte a les vostres discrepàncies, que, venint de vós, tenen un alt valor d'atenció per a mi. M'he mirat amb lupa el meu escrit del qual feu referència i he rebuscat les fonts de la meva informació: pel que fa als 13.000 euros, us remeto a l'article d'EUROPA PRESS, BARCELONA, 4 de juny, que diu textualment: *Los eurodiputados que resulten elegidos en las elecciones europeas del 7 de junio unificarán sus salarios a partir de la próxima legislatura, con independencia de su país de origen. En virtud de la reforma aprobada en 2005, los representantes en el Parlamento Europeo cobrarán cerca de 13.000 euros mensuales.* També em rectifiquen dient textualment "**Ah, i no hi ha la pensió que vós** (referint-vos a mi) **xifreu en 5 anys...**"; he rellegit el meu article publicat i és veritat que fixo per dues vegades el període de cinc anys, però de cap manera no em refereixo a cap mena de pensió,

sinó que em limito a dir: "**Una vegada elegits tindran la flor al cul per cinc anys i viuran com prínceps**", i més endavant també escric: "**Se'n van a Brussel·les per cinc anys amb una mesada de 13.000 euros**".

Fent un esforç d'apropament a la indicació que em feu, vull reconèixer que la mateixa font d'Europa Press dóna compte matisat del salari de 13.000 euros, detallant: *"7.665 euros brutos, a los que se deben añadir dietas, viajes y el pago de otros conceptos, que llevarán a los políticos a sobrepasar los 13.000 euros"*, la qual cosa em preocupa més, donat que els 5.335 euros restants no cotitzaran com a salari i, per tant, serà una part de vida regalada "de diner fiscalment fosc" en un tren de vida de cinc estrelles.

L'adjectiu que em poseu d'iconoclasta, l'admeto plenament: sóc radicalment contrari a donar culte a les imatges sagrades, tant si són d'estampeta com de polític de carn i ossos. Com a català acumulo grans decepcions, no és estrany que vegeu en els meus escrits un to *anarcoide*, que jo qualificaria més aviat de sarcàstic davant la impotència del panorama que, per la llei de l'embut, volen imposar-nos a Catalunya. Us quedo molt agraït per les vostres indicacions i tant de

GARANTS DE L'ORDRE I LA LEGALITAT

Ara resulta, després de tants anys, que als del PSOE els agafa per respectar les lleis i l'ordre establerts, tan revolucionaris ells al llarg de la història, és clar que només quan es fa referència a alguna cosa que els cou i per tant que tingui a veure amb la llibertat de Catalunya.

Al Masnou hem descobert que tenim un autèntic paladí d'aquestes virtuts en la persona del regidor del PSOE Sr. Ernest Suñé, com a bon expolícia local, no en té prou a barallar-se al mig del carrer a plena llum del dia amb els indignats que embruten el Camí Ral, formar part d'un Govern Municipal en què la bona gestió no és per tirar coets (increment desmesurat de funcionaris, cas quarter de la G.Civil, nou edifici de "Correus", parc Vall-Mora, la manca de neteja... etc.), si més no, es permet donar llicions i amenaçar els regidors d'Arenys de Munt amb investigacions sobre l'ús de diners públics i ús fraudulent del padró d'habitants, tot titllant-los de feixistes, assenyalant que, mentre elucubren sobre la independència, les arques municipals es dessagnen, oblidant que el PSOE forma part del govern d'Arenys, però es veu que fins al referèndum tot eren flors i violes, igual que al seu "país de les meravelles": l'Ajuntament masnoví.

Caram!, cada cop s'assemblen més al PP, aquests del PSOE; i és que res no és més semblant a un espanyol de dretes que d'esqueres... Fixeu-vos a Euskadi

Marià Aran

VOLEM SOLUCIONS

Diu en castellà que "Mal de muchos consuelo de tonos". Aquesta també és la dita que deuen pensar en el nostre ajuntament, com que en som molts els afectats (que si veïns, botiguers, bars, restaurants...) entre tots ens cantarem les penes i anirem dient sí senyor!

Però NO, no ens conformem amb el dret de la protesta.

VOLEM SOLUCIONS!

Resulta que no només ja fa quatre mesos que veiem com les obres es van endarrerint, sinó que a més a més afecta l'economia de moltes de les famílies que treballem a la zona.

Perquè, senyors del consistori, sí, nosaltres ho hem triat; però el nostre "modus vivendi" és estar darrere el taulell. Si no obrim la persiana cada dia i atenem la gent, que ara quasi no ens pot venir a veure, no mengem. No cobrem una mesada fixa cada final de mes; nevi, plougui o faci sol ben asseguts en la poltrona sense saber què preocupa la gent del carrer... no senyors! i sembla que no ho sàpiguem; però depenem de la nostra clientela per subsistir.

Tots vàrem estar d'acord amb les obres del carrer Sant Felip, feia anys que s'havien d'haver fet! Però les coses es fan bé.

*No hi ha hagut cap mena de previsió dels possibles i segurs entrebancs que s'hi anirien trobant.

*Com a conseqüència, les dates no es van complint. Ja es porta un retard d'uns tres setmanes... i espera't!

*Sí, de reunions n'hem tingudes... gràcies a quatre dels afectats que hem burxat insistentment. Però de les quals l'única conclusió que

treus és que l'obra va per llarg!

Més que ajudes, ens calen RESPOSTES. Volem un veritable RESPONSABLE que estigui al darrere de l'obra.

Volem que el Tió de Nadal, el Pare Noel i els Tres Reis puguin venir caminant, amb trineu o amb camell.

Us recordo a tots els masnovins que, malgrat els entrebancs per arribar-hi, Sí continuem al peu del canó.

Una botiguera del Sant Felip

CASC ANTIC

Quan al butlletí "El Masnou Viu", que l'Ajuntament ens reparteix gratuïtament (després de pagar-lo dels nostres impostos) llegim que el portaveu d'ERC diu "Es-querra proposa esmenes per preservar el casc antic", ens podria explicar què entén per "preservar el casc antic" mirant l'edifici quadrat i blanc que han fet on abans hi havia l'edifici de Correus? O és que el Consistori té butlla per fer el que li rota?

Quan al mateix butlletí llegim de la regidora del PSC que "la nostra obligació (del PSC) és pensar en el bé comú, en l'interès general i en el benefici de totes les persones del Masnou", es refereix també a les cases que s'havien de construir on hi havia la caserna de la Guàrdia Civil i on no s'ha fet absolutament res (i que d'entrada el terreny ens costa 1 milió d'euros)? Es refereix a les obres de la 1a. fase de la Urbanització Parc Vallmora, que amb un pressupost de 2.200.000 euros ni tan sols s'han començat? Es refereix a la pèrdua de places d'aparcament al carrer que les seves obres estan

provocant? Es refereix a la retirada dels contenidors dels pipicans i de les bosses per recollir els excrements dels animals?

Seria tot un detall que algú ens aclarís els conceptes que defensen aquests polítics que ens ha tocat patir.

Jordi

AL REGIDOR D'ESPORTS NO, A L'ALCALDE.

Reiniciem la temporada i els abnegats pares portem els nostres fills a fer una mica d'esport. En arribar a treballar canvis significatius, donat que amb el pla del govern el nostre consistori va decidir assignar una quantitat al voltant dels 150 mil euros per adequar a normativa el nostre fantàstic pavelló, modificacions que s'haurien d'haver fet a l'estiu.

L'entrada és sufocant; després de deu minuts la suor impregna a tots els allà presents, els sistemes de refrigeració/ventilació no hi són, de fet no n'hi ha hagut mai. Les dues bombetes foses han derivat en la substitució de totes, han canviat les portes d'accés als vestidors, han "apanyat" les parets laterals, i para de comptar. O sigui, passarem fred a l'hivern, calor a l'estiu, i que algú aclareixi això d'"adequació a normativa" perquè la xarxa de protecció de la grada no passa cap revisió de normativa. Fins quan hem d'aguantar que ens facin jocs de mans i se'n riguin de nosaltres? La meua proposta és incloure'ls a tots dos al "PLE DE RIURE" i matar dos pardals d'un tret; les seves explicacions ens faran riure i ens estalviarem contractar un mag i un

còmic, potser així aquests diners poden revertir a millorar el pavelló. Per últim, després de molts anys vivint a prop de la plaça de la Llibertat, observar la construcció de l'edifici que ens han "clavat" a l'antic Correus i la degradació de l'antic Casinet, un es pregunta: quin criteri segueix el nostre Ajuntament o, millor encara, hi ha algú entre ells que tingui criteri? No espero cap resposta que posi una mica de llum a les meves angoixes; si vull llum vaig al pavelló on la tenim nova i ha d'haver costat molts diners; però faci'ns el favor de posar una mica de clarividència a las seves decisions com a rector del consistori i alligoni els seus regidors a escoltar una mica més la gent del poble.

Atentament,

Un pare empenyat

LA PLAÇA DEL PEGOT

– Diuen que diuen que, tot i que ara és un espai sense plaça, el subconscient se la imagina i es nega a veure l'edifici-pegot que sembla estar a punt de caure't a sobre.

– Diuen que diuen que potser el Consistori no se sap comunicar prou bé amb els vilatans.

– Diuen que diuen que els ciutadans sí que ho saben fer clarament i directa (signatures incloses). Cap proposta no ha estat contemplada.

– Diuen que diuen que s'ha perdut l'oportunitat de recobrar un espai, que ja havia estat una plaça, i, per tant, d'ajudar a mitigar l'ofec que pateix el Casc Antic.

– Diuen que diuen que el "pegot" incompleix la normativa d'alçada de nova cons-

trucció, és veritat?

– Diuen que diuen que si s'ampliés la concessió del Pla E per part de l'Estat i, considerant que la seva principal finalitat és proporcionar ocupació laboral, una part de l'adjudicació es podria dedicar a enderrocar l'impopular "pegot".

– Diuen que diuen que aquest argument als nostres representants polítics els produirà, a parer dels vilatans, un somriure despectiu: ells què en saben del que els convé... són uns somiatruites...

– Diuen que diuen que els ciutadans aprovarien el sobrecoast que això representaria. Tants euros han volat per haver-se disparat els presupostos inicials d'obres!

– Diuen que diuen que, quan unes sabates noves fan mal, es rebutgen i hom s'estima més perdre els diners. Tot i que quantitativament la comparació és absurda, permeteu-nos la llicència d'igualar el sofriment i lamentar que el "pegot" ens farà mal tota la vida i quedarà com a referent per a futures generacions del que no s'ha de fer.

– Diuen que diuen que per "Plaça del Pegot" comprenem que es tracta de l'espai que ocupava l'edifici de l'antic Correus. Amb valor més o menys artístic, feia poble. Ara, se l'enyora.

DEFINICIÓ DE PEGOT:

"Cosa que no està gens bé, que no fa cap bon efecte, en el lloc on s'ha posat"

IEC – *DICCIONARI DE LA LLENGUA CATALANA*

**Veïns del Casc Antic
decebut**

SÓC UNA GOSSETA

Em dic Google i visc al Masnou. Sóc una gosseta "beagle" de 16 mesos i estic malaltona. Un mosquit anomenat Phlebotomus m'ha encomanat Leishmaniasis, una de les pitjors dolències que la meva espècie pot agafar.

Els meus «pares» estan, a més de tristos, molt empenyats, perquè diuen que el mosquit que m'ha picat podria ser un dels molts que aquest estiu atrauen les escombraries i l'aigua estancada (quan n'hi ha) de la font del pipican del centre del poble, on cada dia vaig a jugar amb els meus amics. Malgrat s'han queixat a l'ajuntament reiterades vegades, i els han enviat fotos i vídeos, les brigades de neteja han passat potsers dos o tres cops en tres mesos, amb la qual cosa, les bosses amb les meves caquetes s'amuntegaven i ja no hi cabien a la paperera. Tampoc no retiren, és clar, els excrements que els «papes» incívics i "marraños" dels meus amics abandonen a terra, com si el pipican fos com una mena de vâter que, al cap i a la fi, gairebé ningú no neteja. I, per si fos poc, les últimes setmanes, quan els meus "pares" surten de treballar i m'hi porten a jugar, confonco el Tyson amb la Nala, el Miko amb el Pancho o la Lara amb la Boleta perquè... és fosc, i no hi veiem un borrell perquè tots els fanals estan apagats!

En resum, que aquests dies sento parlar els meus "papes" i els dels meus amics de demanar una inspecció a la conselleria de Sanitat; o millor, d'arreglar tota la merda i buidar les

bosses a la sala de plens de l'ajuntament, tallar-los l'aigua i deixar-los sense llum, perquè els senyors que manen, quan s'ajunten per jugar, experimentin la mateixa sensació que tenim nosaltres... i és que... com que no hi ha eleccions a la vista...

Sort que el veterinari sí que fa sempre la seva feina i ben aviat em trobaré millor...

**Xavier Codony Torres
i 28 signatures més**

PLÀTANS MALALTS

Els veïns del passeig Prat de la Riba han quedat molt sorpresos en veure l'enjardinament que s'ha fet a sota dels plàtans malalts.

Resulta que aquest estiu els veïns han hagut de suportar plagues i paràsits perquè la persona que s'encarrega d'aquests arbres devia estar sempre de festa.

L'Ajuntament no deu veure el perjudici que porta tenir uns arbres en aquest estat. Tot i això, decideix gastar-se els diners en uns jardins que tots sabem que ningú no cuidarà i que d'aquí a dos dies faran la mateixa fila que els plàtans. Sembla una burla. Per què no es va aprofitar l'aixecament de la vorera per curar-los o canviar-los? Ningú no sap que, més enllà de la salut dels pobres arbres –que no desperten cap compassió de l'Ajuntament–, aquestes malures són un suplici per a les persones al·lèrgiques?

Valldeperas

PANELLETS

de les pastisseries del Masnou

Forn de Pa i Pastisseria

Bautista

El nostre Pa de cada dia

Mestres Villà 87-89 · Tel. 93 555 20 89 · El Masnou

pastisseria bomboneria

Font

Tenim l'autèntica Coca de Llavaneres

Navarra, 100 · Tel. 93 555 34 75 · El Masnou

PASTISSERIA DEGUSTACIÓ GRANJA

Matalí

Des de 1866

El Masnou: Prat de la Riba, 4 · 93 555 04 60

PASTISSERIA - BOMBONERIA

miquel

Antiga Casa Pagès

Fundada l'any 1927

Pere Grau, 59 · Tel. 93 555 06 61 · El Masnou

PASTISSERIA · CONFITERIA

La Moreneta

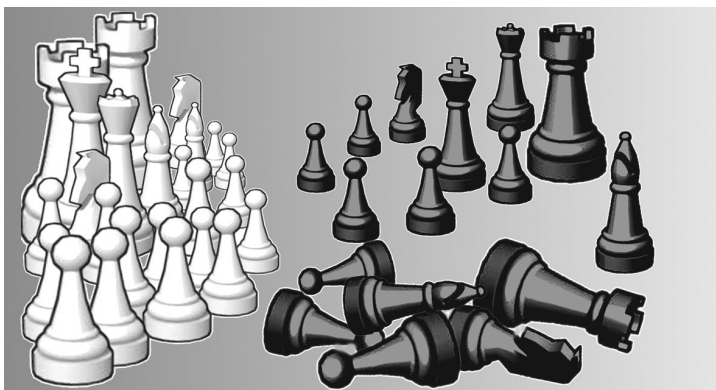
Itàlia, 31 · Tel. 93 555 35 64 · El Masnou

EL TEMPS: ÚNIC NOTARI CREÏBLE, ENS EN DONARÀ FE.

Per Joan Camps i Ortiz

M'estic mirant la situació actual com si fos un tauler d'escacs i, polaritzant els conflictes d'interessos dels contendents, veig que les blanques estan formades pel sector públic i les negres pel sector productiu. Dos bàndols, que haurien d'anar junts i cadascun d'ells s'ha enrocat a no perdre les prebendes del seu rang, volen continuar sent castes privilegiades, parapetades en el poder assolit o aprofitar-se del moment crític per assolir-ne més. El poder polític segueix jugant amb les blanques, com si la democràcia no existís i, amb els vicis, resquícia de la dictadura, s'imposa irracionalment amb l'obsessiu acaparament de blindatges del seu rang que les peces més preuades, rei, reina, alfills, cavalls i torres, suportades pels peons vassalls, fan que la seva condició prepotent sigui vitalícia. És un poder que no tem les rebel·lions dels seus soldats de primera línia, els quals tenen concedit el dret adquirit del salari encara que mandregin en la batalla assignada, vull dir que, laboralment parlant, encara que siguin ineficaços, són immortals. Al poder polític, li va bé que els seus vassalls no siguin gaire productius, perquè, si fan poca feina i la fan mal feta, aleshores justifiquen la necessitat de posar i mobilitzar més peons en el tauler, els quals, si en aptitud i actitud són febles, qualitativament, en nombre, fan que l'estructura de les blanques sumi una defensa indestructible. Òbviament, si el poder polític té acaparades les peces blanques, la ciutadania restant només pot jugar amb negres. Qualsevol jugador d'escacs ja haurà vist que les regles del joc per a les blanques és arbitrari i molt injust envers les negres, en principi perquè sempre tenen una jugada d'avantatge, però inexplicablement injust si hem de creure'ns la Constitució, perquè nega el principi d'igualtat i imposa un reglament de menys recursos a tots els ciutadans que juguen amb les peces negres. Ja hauréu endevinat que les peces

negres les compon l'estructura del poder econòmic sostingut per l'economia de mercat on la parella reial és la propietària dels mitjans de producció, o sigui, en el terme marxista, el Capital. Els alfills són els executius que mouen els peons des de la rereguarda i per definició les torres són la fàbrica on els peons, ajudats pels cavalls, metafòricament la tecnologia, elaboren coses que, en ser desitjades o útils, creen riquesa al ser comprades tant per blanques com per negres pagant-ne un valor superior al que han costat. Però, com indicava més amunt, les regles de joc de les negres són dràsticament injustes, ja que es regeixen per la llei de la selva, amb un greuge comparatiu que afecte menys el rei i la reina negres, però que són draconianes en el tracte envers els seus alfills i els seus peons. És molt senzill: si el Capital de les negres no té bons alfills, els peons acaben malbaratant el seu treball en coses que ningú no desitja comprar i, aleshores, el Capital de les negres, en no ser-los d'utilitat, posa alfills i peons improductius sota la maquinària de les lleis laborals de les blanques, que, en ser peces negres, les mata laboralment tractant-les com carn d'atur, metafòricament com carn de canó. El resultat que tenim en aquest punt de la partida és d'una obvietat escandalosa: les negres no tenen recursos a l'abast per crear riquesa suficient per pagar impostos ni seguir sostenint la nòmina de les blanques; i les blan-

ques, en veure que s'han menjat la gallina dels ous d'or que sustentaven les seves prebendes i privilegis, han decidit augmentar impostos indiscriminadament i seguir posant la mà a la guardiola i mantenir el blindatge del seu tren ostentós de vida. En haver fallat el seu *modus vivendi*, van posant cataplasmes sense voler canviar la perversió del sistema, com si la guardiola fos la bóta de sant Ferriol. Ara, quan el tauler de blanques, el sector públic, ha crescut desmesuradament confiant en els impostos d'una economia fraudulenta, pensen que la seva salvació està a exigir un major tribut d'impostos a les negres, quan les negres, en no fer un producte vendible, ja tenen un virtual vint per cent de morts laborals.

L'equació és de primer grau i Zapatero continua fent-nos brindis al sol. Actua com el president d'una caixa d'estalvis en crisi: en lloc de ser fidel i donar servei i confiança als dipositaris que li han mantingut la cadira, està capficat en la quadratura del cercle, volent evitar que la crisi i el Banc d'Espanya el facin fora de la presidència. Si Zapatero, en lloc de ser president del govern, fos l'empresari amb una nòmina equivalent al nombre d'alliberats del seu partit en el sector públic, en tornar de vacances ja no hauria tingut diners ni crèdit ni solvència per pagar les nòmines i les famílies que confien en les seves quimeres i els deliris de grandesa del seu discurs, avui estarien deprimides per l'atur. Si Zapatero

sabés sumar i restar o fos conscient de com de gran li ve el càrrec davant l'embolic on ens té posats, avui convocaria eleccions anticipades i ell, voluntàriament, no es presentaria a la reelecció. Saber de les limitacions d'un mateix és una qualitat de savis, i Zapatero, com que no és apte per ser president del govern que li ha tocat governar, s'està mostrant com un virtuós prestidigitador a qui, ara, havent-lo abandonat Solbes, a cada representació que ell fa, el més ruc li veu les trampes. La seva falta de rigor i la seva ignorància de la realitat i la negació del sentit comú més primari l'han embarcat en aquest discurs prepotent on ens ha fet un diagnòstic de la crisi

com si es tractés d'una grip benigna, assegurant-nos que, al contrari de la resta d'uropeus, a Madrid disposàvem de la bóta de sant Ferriol, aquella a la qual miraculosament mai no s'exhauria el vi. Zapatero emulava bé la vida d'aquell Ferriol poderós —a més d'assassí, que matava els seus confessors per no voler-lo absoldre dels seus crims— a qui finalment, un clergue, més murri per ser polític que per portar sotana, va proposar-li d'absoldre'l sense haver de penedir-se dels seus execrables delictes sí es disposava a no delinquir mai més. Només una proposta semblant podria fer útil Zapatero, no cal penedir-se del que ha fet fins ara; però, si deixa la

presidència, podria anar-se'n en olor de santedat com sant Ferriol, i ens faria un gran bé a tots, aclarint-nos que la seva bóta, metafòricament, la de sant Zapatero, també era de mentida.

Si no fem un tomb al sistema, on blanques i negres tinguin idèntiques regles del joc amb plena igualtat i solidaritat, només ens queda preguntar-nos de quina casta som: si som de les negres, a curt termini ho tenim ben fotut; però les blanques han de moure peça i entendre que no poden seguir sent el llast etern i esclavitzant, vivint com paràsits a costa del sacrifici constant, només de les negres.

LOS dos LOS

VOLARE

Divendres 16 d'octubre
22 h

Cia. Lolita Corina

LAS GALLEGAS

Divendres 23 d'octubre
22 h

ple de Tardor

Teatre Còmic · 2a edició · El Masnou 2009

A LA SALA POLIVALENT DE CA N'HUMET

Per a més informació: Tel. 93 540 53 85 - www.elmasnou.cat

Marcel Gros

INVENTARI

Divendres 30 d'octubre
20 h

Txo titelles

CIRC-CABARET

ARMANDO RISSOTO

Divendres 6 de novembre
20 h

Informació dels espectacles:

Venda anticipada d'entrades a l'OAC (Oficina d'atenció al Ciutadà) de l'Ajuntament del Masnou (Tomàs Vives, 4):
durant la setmana de la representació, de 8,30 a 14 h i els dijous de 17 a 20 h;
i a les taquilles el mateix dia a partir de les 20 h.

Preu de cada espectacle:
6 euros els espectacles per a tots els públics;
12 euros els espectacles per a adults
Consulteu descomptes i promocions

A PEU PEL PAMIR AFGANÈS

Un viatge a les fonts de l'Oxus

Per Xavi Tarafa

Pot sorprendre, però hi ha indrets d'Afganistan on regna l'estabilitat i, per tant, s'hi pot viatjar. Poquets, però al que concerneix aquesta crònica és un d'ells. La regió del Pamir afganès, ubicada al corredor de Wakhan, és un indret segur i jo hi volia anar. L'havia descobert el 2004 i des d'aleshores s'havia convertit en una petita obsessió: per la seva isolació, la seva geografia, la seva història i per les seva gent valia la pena preparar-hi un viatge.

I ara, a principi de juliol del 2009, en Manel Garcia, a qui vaig conèixer fa dos anys per Internet i amb qui ja vaig viatjar el 2007 pels Balcans, com alguns lectors recordaran, i jo ens trobàvem a Ishkashim, Afganistan, a punt d'iniciar una travessa a peu que ens havia de dur a recórrer el corredor de Wakhan.

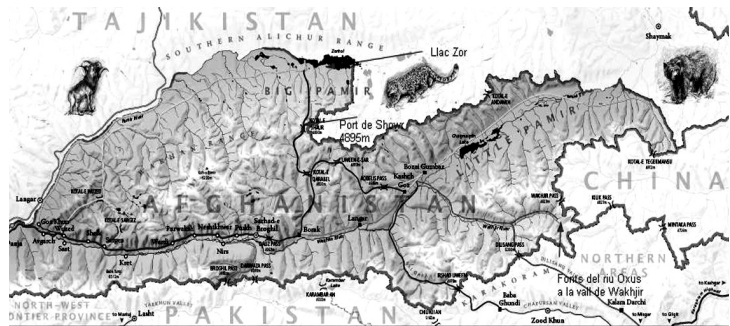
El corredor és una franja de terra situada al nord-est d'Afganistan encaixonada entre Tadjikistan, Xina i Pakistan. Un caprici de l'imperi britànic i la Rússia tsarista, que l'any 1895, veient que els límits dels seus respectius imperis anaven a tocar-se, van signar un tractat on especificaven els límits de les seves esferes d'influència **Agreement on the sphere of influence between Russia and Great Britain, 1895** <http://www.khyber.org/pashtohistory/treaties/sphereofinfluence.shtml> i deixaven les valls encaixonades entre el Pamir, al nord, i el Karakorum i Hindu Kush,

al sud, com a territori neutral. En algun tram, tan sols 16 km separaven l'imperi rus del britànic.

Però el corredor de Wakhan és quelcom més que una mera curiositat històrica. La seva geografia no tan sols és plena de muntanyes sinó també de rius; i la història d'un d'ells, l'Amu Daria, m'havia captivat.

Durant el Gran Joc, la disputa entre Rússia i Anglaterra pel control d'Àsia Central, molts espies van ser enviats a territoris aleshores per descobrir més enllà dels seus respectius imperis. Alguns d'ells es van dedicar a seguir el riu Amu, conegut com Oxus a Occident, per establir-ne l'origen. Així, John Wood l'any 1839 en va establir les fonts al llac Zor, fronterer amb Tadjikistan; i Lord Curzon, l'any 1894, les establí a la vall de Wakhjir, prop de la frontera amb Xina i Pakistan.

El 9 de juliol d'enguany, després d'haver acabat de comprar els queviures que caldrien per a la ruta i solvenats tràmits burocràtics, ens trobàvem en disposició de començar a caminar, amb un objectiu marcat: arribar a les dues fonts de l'Oxus. Tota la informació que teníem era el blog d'una expedició a la vall de Wakhjir <http://www.mockandoneil.com> a l'any 20-04, on els autors proclamaven ser els primers occidentals d'arribar a les fonts des que ho féu Lord Curzon; un web, que recopilava waypoints per GPS de la regió <http://www.juldu.com> i mapes topogràfics realitzats durant l'ocupació soviètica. Anàvem equipats també amb un llibre de frases en diverses llengües d'Àsia central i un diccionari visual; érem conscients que l'anglès no ens serviria de res. Per davant, una vintena o més de dies per terres, que en tot l'any 2008 només van treguir uns 250 estrangers.

Els primers tres dies van transcórrer per la part alta de la vall de Wakhan. Gaudíem tant de les impressionants vistes de l'Hindu Kush amb cims de més 6000 m, que queien directes sobre la vall situada a uns 3000 m, com del contacte humà: quitxalla anant cap a l'escola amb els seus mestres, que ens sortien a saludar, i famílies que ens acollien els vespres a les seves cases de tova en poblets on no arribava ni el telèfon ni el llum ni l'aigua corrent... Vam disfrutar de cada un dels moments conscients

que, quan deixéssim Sarhad-e-Broghil, el darrer poble al fons de la vall, hauríem deixat l'última població wakhí. A partir d'aleshores, només trobaríem assentaments nòmades kirguisos.

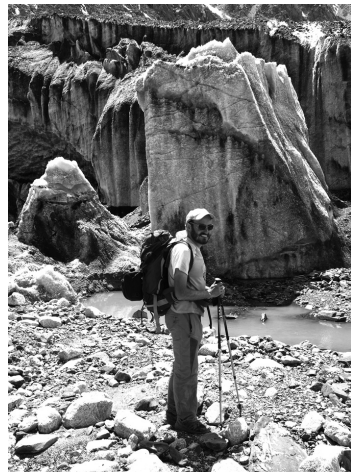
A Sarhad ens acomiadàrem d'en Jamshid, que havia guiat el seu burro amb els nostres *petates*; i, després d'allotjar-nos a la *guesthouse* del líder local Qah Beg, vam sortir en direcció als Pamirs. Van ser tres dies seguint el riu Wakhan, algun cop de prop, d'altres més a distància. El dia més dur, el primer, amb el port de Dalriz per sobre els 4200 m. L'objectiu del darrer dia, arribar a Khash Gosh, un assentament d'estiu kirguís on esperàvem canviar d'animal i guia. La sorpresa va venir en trobar l'assentament buit: l'hivern s'havia allargat i els kirguisos encara no havien migrat. Així doncs, vam allargar l'etapa tres hores més fins arribar a Bozai Gumbaz, on, allà sí, hi havia kirguisos, però empaquetant-ho tot per marxar.

Un cop a Bozai Gumbaz, però, es va desfermar una petita crisi. Els guies, que des de Sarhad ens havien acompanyat, van voler canviar els termes econòmics pactats. La situació va ser una mica tensa i vam optar per prescindir d'ells sense haver contactat cap nou guia, encara que això ens va implicar trobar-nos sols a 4000 m d'alçada amb dos *petates* massa pesats per dur a l'esquena i sense animal per transportar-los.

L'endemà vam passar-lo intentant localitzar l'Osman, un kirguís que vivia a la zona i que havíem conegut la tarda anterior. Crèiem que ens podria

proporcionar un animal i algun membre del seu clan com a guia. Però no el vam trobar. Al vespre optàrem per canviar de pla i acordàrem que l'endemà jo sortiria cap a Karchindy, un assentament, que, segons el GPS, es trobava a unes dues hores d'on érem, i provaríem sort allà, mentre en Manel es quedava muntant guàrdia a la tenda (tot un encert ja que, mentre jo era a Karchindy, l'Osman va aparèixer i li va explicar que bandits Tadjiks de tant en tant creuaven la frontera per robar bestiar). Tres hores després d'haver marxat tornava amb *reforços*. Podíem prosseguir el viatge!

De seguida vam enfilar cap a la vall de Wakhjir i al tercer dia, 19 de juliol, arribàvem a la capçalera de la vall on moria una glacera amb parets de gel brut de més de trenta metres d'alçada. De sota els gels en naixien rierols i el soroll continu del glaç cruixint ens recordava que s'havia d'anar amb

compte. En un racó, una cova de glaç, corrent-hi per sota, una autèntica torrentera. Eren les fonts del riu Wakhjir o, el que és el mateix, les fonts de l'Oxus. Havíem assolit l'objectiu principal del viatge.

Satisfets, reculàrem cap a la vall principal del Petit Pamir i dos dies més tard arribàvem a Karchindy disposats a enfilat cap al llac Zor, al Gran Pamir. Abans, però, un dia de descans inesperat. En Tursun Bai, el líder de l'assentament, ens va comunicar que no podíem marxar perquè *venien kirguisos*. Intrigats, vam esperar esdeveniments. Va resultar ser dia de mercat. Kirguisos de diverses valls van dur els seus ramats i quatre mercaders de Kabul van arribar amb els seus béns amb burro. Durant el matí es va negociar el bestiar i havent dinat va ser el torn dels mercaders. Es va vendre de tot: teles i estris de cuina, però també radiocassets i interfons de piles per comunicar-se entre les tendes a les fredes jornades hivernals.

El dia següent, ara sí, podíem marxar cap al llac Zor. Per endavant, quatre jornades on hauríem de creuar tres ports de muntanya a més de 4800 m d'alçada. Van ser les etapes amb paisatges més alpins de tota la ruta. Va ser el darrer dia, amb el port de Showr a 4895 m, el més espectacular. Pics de més de 6000 ens envoltaven i la davallada cap al Gran Pamir es feia per un circ lacustre, que recordava els Pirineus. Tanmateix no vam arribar al llac. Encara no entenem per què, en Gudamat, el guia, no ens va voler dur cap al campament de Saremokor, el més proper al llac. No hi havia ningú a l'assentament? Ell no hi podia anar per qüestions personals? No ho sabem. En canvi ens va dur a un altre campament a unes 6 hores del llac: dos dies per anar-hi i tornar-ne. Massa lluny. Ens hauríem de conformar veient el llac des de la llunyania. L'endemà ens acomiadàrem d'en Gudamat i nosaltres començarem el llarg descens cap a Qala-e-Panja a la vall de Wakhan. A Bechnokor, on férem nit el primer dia, s'estava muntant una caravana cap a la vall i ens hi

afegírem. La lideraria un avi kirguís, l'Abderraman, i amb ell un altre kirguís, un uigur i un tadjik de Faizabad. El descens, però, va ser dur... Era difícil seguir el pas a quatre homes que anaven a cavall i, a més, el terreny no hi ajudava: era molt àrid i la sorra entrava pertot arreu. Per contra, els vespres i les parades per dinar eren autèntics esdeveniments on ens aollien com a membres més del grup i compartíem menjar i bromes. El 31 de juliol arribàvem a Qala-e-Panja on vint-i-dos dies abans havíem començat a caminar, i un dia després tornàvem a ser a Ishkashim, no sense ensurt després de tenir el 4x4 que ens hi duia dues hores i mitja encallat en un riu amb aigua per sobre la roda. Encara quedava una setmana per al vol de tornada des de Dushambé, capital de Tadjikistan, però la sensació era que el viatge tocava a la seva fi. En la nostra memòria el record de la gent i paisatges viscuts, i sobretot una sensació, la de no haver estat tan sols en un altre país i una altra cultura, sinó fins i tot en un altre temps.

Frankfurt

Parera

Prat de la Riba, 98
93 555 78 94

VINE'NS A
CONÈIXER. SOM AL
CAMI RAL D'OCATA

AL MIGDIA MENÚ
PARERA.
INFORMA-TE'N

ATENEM COMANDES PER
TELÈFON

Qui és aquest personatge?

Per Antoni Ferrero

Amb aquest article-concurs convidem a participar tots els lector, d'acord amb les bases següents: Cal endevinar de quin personatge estem parlant i comunicar-ho a la redacció del Butlletí mitjançant correu electrònic (gentmas@suport.cat) o per correu ordinari (c/Dr. Agell, 9, 08320 el Masnou) indicant el nom del personatge en qüestió i les dades personals del concursant: nom i cognoms, adreça i telèfon de contacte. Entre tots els encertants sortejarem cada mes un CD del llibre virtual Gaia 2148. Cal que les respostes arribin per tot el dia 20 de cada mes, com a màxim. El guanyador serà anunciat al Butlletí del mes següent.

Va néixer a la ciutat de Brindisi. Son pare era falconer de l'emperador Frederic II del Sacre Imperi Romanogermànic i sa mare, d'una coneguda família de la ciutat. Als vuit anys un cavaller francès, de nom Vassall, capità de la nau "El Falcó", i de l'Orde del Temple, conegut de la família, va proposar-los d'acollir-lo i educar-lo per esdevenir un monjo templer.

Se l'endugué a la ciutat palestina de Sant Joan d'Acre, on l'orde tenia el seu feu principal, i a poc a poc, gràcies a la seva intel·ligència i habilitats de tota mena, fou promogut al grau de Fra Sergent.

Participà (quan tenia tan sols 25 anys) a l'aferrissada defensa de Sant Joan d'Acre; però la superioritat numèrica dels enemics musulmans va fer caure aquella simbòlica ciutat a llurs mans. Ell, demostrant ja les seves qualitats militars futures, aconseguí evacuar sans i estalvis molts cristians, i també encertà a salvar part dels tresors dels templers.

Aquests tresors, ell els considerà, molt probablement, com una mena de recompensa per les vides de tants cristians salvats d'un probable genocidi. Però aquest gest no fou entès pels templers i fou acusat de furt. Això el degué convèncer d'abandonar l'Orde del Temple. Decisió molt encertada, ja que ell (amb la seva vivesa) ja devia haver endevinat la sort futura dels templers, envejats (per diferents raons) per les monarquies i el Papat, que conjuntament n'organitzaren l'anihilament pràcticament total.

Ell, per si de cas, tocà el dos de França i es refugià a Gènova on cercà antics amics, que l'ajudaren a armar

una galera. Amb ella, com tants d'altres en son temps, inicià una llarga etapa de la seva vida com a "mercenari de fortuna".

Entre els seus serveis n'oferí a Robert I de Nàpols (que era fill de Carles d'Anjou), que, coneixent-ne la història, els rebutjà. Sense pensar-s'ho gaire, els oferí al seu enemic Frederic II de Sicília, que tingué l'encert d'acceptar-los, ja que guanyà la llarga guerra dinàstica contra el "napolità". El "sicilià", en reconeixement dels seus èxits militars, el nomenà vicealmirall de la seva flota.

Durant aquella llarga contesa tingué prou temps, i ocasions, de conèixer molt bé l'extraordinària capacitat guerrera d'uns altres mercenaris (molt atípics) al servei de Frederic II.

Quan ja tenia 37 anys, l'emperador de Bizanci Andrònic II, que ja el coneixia de quan era cavaller templer i per saber grec (la llengua del seu imperi), li demanà ajuda per defensar-se de l'atac dels turcs. En aquells moments ja tenia fama de sa capacitat com a gran militar, ràpid per actuar en l'atac, d'aspecte "terrible" mes de cor noble, i ben capaç de mantenir la disciplina d'aquelles tropes ferotges davant l'enemic.

Ell i aquelles tropes s'embarcaren cap a Bizanci, on, després de ferotges lluites, derrotà l'exèrcit turc, format per 30.000 homes, amb tan sols 8.000 i reconquerí tots els territoris perduts. Ara bé, aquells "soldats" es comportaren força cruelment amb els habitants (cosa que no havien fet els derrotats). Pels seus mèrits guerrers l'emperador li concedí la mà de la seva neboda Maria i el nomenà Megaduc. Però abans d'acceptar el títol de "Cèsar" va

demanar el pagament dels sous deguts als seus soldats, cosa que ells no oblidaren.

Sempre fou lleial a Andrònic, mes les seves demandes autonomistes sobre els territoris reconquerits despertaren la malvolença del príncep hereu Miquel. Per apaivagar-ne la desconfiança i retre-li homenatge, acceptà la seva invitació a visitar-lo (que abans li havia refusat). Tot i que, tant sa muller com la sogra (que n'eren cosina i tia), que coneixien son tarannà, li ho desaconsellaren. Durant l'estada li va organitzar un gran banquet per a ell i els seus acompanyants.

Malauradament, aprofitant la relaxació normal en un àpat com aquell, entrenen uns sicaris comandats per Girgon (cap dels Alans a qui ell havia derrotat) que l'assassinaren juntament a,b més d'un centenar dels seus oficials. Els seus homes, en assabentar-se d'aquell fet, comandats per Berenguer d'Entença, es dirigiren cap a Adrianòpolis (on tingueren lloc els fets) i arrasaren tot el que trobaren en llur camí. Fou tan gran l'escabexina, que sempre més, al llarg dels segles, en aquells territoris, quan hom desitja mal a algú li diu: "Venjança Catalana t'arribi".

El nostre personatge inspirà Joanot Martorell per escriure la gran novel·la "Tirant lo Blanc".

EN EL CONCURS DEL MES DE SETEMBRE EL PREMI VA QUEDAR DESERT. EL PERSONATGE ERA EL GENERAL MORAGUES DEFENSOR DE LES LLIBERTATS CATALANES.

A contracor

Per Ramon Serra i Roca

**Sèrie
negre**

Sardines fresques, cridava una dona gruixuda com una matrona antiga. A prop seu un marrec de potser deu anys la mirava embadalit, no a ella sinó a la panera de peix fresc que encara cuejava. El port en aquelles hores del matí era d'un bullici extraordinari, pescadors que arribaven, venedors ansiosos per aconseguir el millor peix, jubilats que badaven i una corrua més que llarga de furgonetes isotèrmiques preparades per enviar tot aquell bé de Déu de les entranyes del mar a les peixateries dels pobles propers. El nano seguia bellugant la cua a prop de tot el garbuix de gent, esperant un regal en forma d'almoina, una mica d'aquell peix mossegat o esquinçat per les xarxes i que no tenia una bona sortida comercial.

– Fot el camp d'aquí o crido la policia.

– Només vull una mica de peix.

– Xaval, que te l'estàs jugant, escampa la boira o te'n recordaràs de mi.

La veu va sonar molt autoritària i va prendre la resolució de fer cas a l'home, no fos que en sortís escaldat i prou problemes tenia per afegir-n'hi un de nou.

Un xic més avall, en un entramat de carrerons foscos va veure uns homes carregant la mercaderia en un cotxe particular i no en una furgoneta com era el costum. Dos païos ben vestits van eixir del vehicle i van allargar un grapat de diners a l'home de la granota blava que havia transportat les caixes.

L'home blau ja fotia mitja volta quan va ser cridat de nou.

– Escolta, aquí hi falta una caixa.

– Jo he portat el que m'han dit.

– No juguis amb nosaltres perquè t'hi va la pell.

– Jo no sé res.

Els dos homes el van retenir de mala manera i un d'ells va fer una trucada amb el mòbil. Al cap d'un parell de minuts va aparèixer un nou home blau amb una caixa diferent de les anteriors.

El noieta seguia amagat contemplant l'escena i, veient el caire que prenia, va restar quiet com una estàtua del museu de cera.

El darrer home d'arribar era gran i feina tenia per portar aquella mercaderia; tot just davant dels homes es va entrebancar i ell i caixa es van donar una bona trompada. De resultes es va escampar per terra una pols blanca, que va fer reaccionar de molt males maneres els homes del cotxe.

– Mira què has fet, desgraciat, una bossa d'un quilo a la merda per culpa teva, ja parlaré amb el teu cap.

– Jo, jo...– quequeja el vell.

– Tu calla, collons, i neteja tot això.

Un cop net el carrer i carregada la darrera caixa, els homes ben abillats es disposaven a pujar en aquell cotxe luxós, quan van veure en la propera cantonada un xavalet que els mirava amb cara espantada.

Un dels homes sortí com un llamp per tal d'enxampar aquell

intrús i d'una revolada, mentre el marrec fugia, el va agafar per l'esquena.

– Què hi fas aquí?

– Res, senyor, buscava una mica de menjar, però no he trobat res.

De lluny es va sentir una veu cridant: –Carrega-te'l.

L'home es mira el nano de fit a fit, era una criatura bruta i pobra, que ningú no trobaria a faltar; possiblement no tenia família i potser la seva colla de petits captaires i lladres ocasionals serien els únics que en notarien l'absència.

És un nen –es repetia una vegada i una altra–, no puc caure tan baix; però, si no el pelo, seré jo qui tindrà problemes. Amb tot, no puc treure'm del cap que és un crio i té l'edat del meu fill.

– Vinga, que no tenim tot el dia– va escridassar-lo el company.

– No el puc matar, és un nen.

L'home del cotxe es va acostar fins a tots dos amb l'arma preparada per disparar; abans que pogués fer-ho, l'home dels dubtes va disparar sobre ell; el sicari va caure, però abans va deixar anar un tret, que va travessar el crani de l'home amb remordiments morals.

El nen, envoltat de dos morts, va dirigir els seus peus fins al cotxe, va agafar una bossa d'aquella pols blanca i es va fer fonedís.

PD. Res no és mai el que sembla; ningú no es bo ni dolent del tot; i les històries es resolen com la vida, per pur atzar.

Històries de la vila

Per Joan Muray

SUPERSTICIONS I CREENCES POPULARS dels nostres mariners (II)

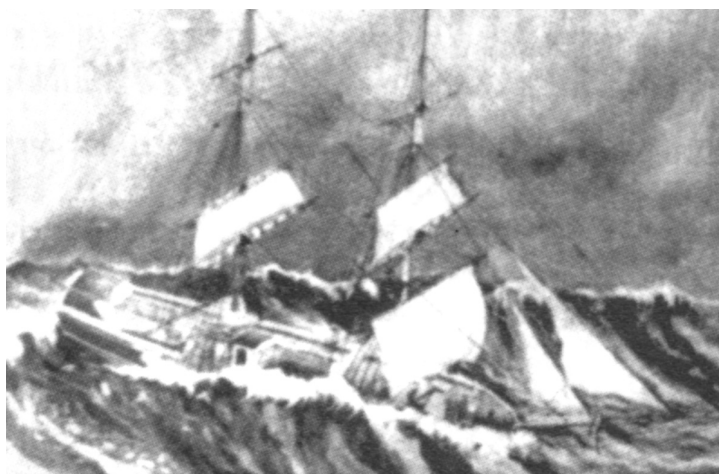
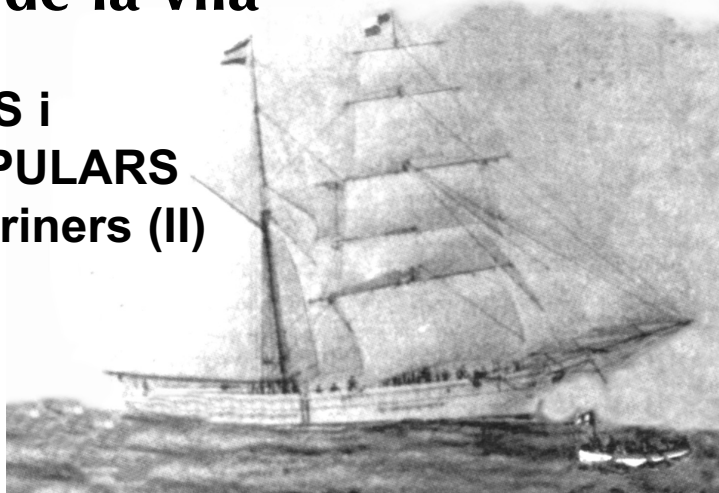
(continuació)

La majoria però, corresponien al segle xx, època d'or de la nostra marina de vela. Entre els que es salvaren del terribastall de 1936-39, n'hi ha un de ben curiós, el d'un naufragi del bergantí-goleta masnoví "Frasquito", i qui els va socórrer, salvant els marins, que havien sobreviscut tres dies en alta mar en el seu petit bot salvavides, era la pollacra "Cataluña", també de la nostra vila.

És una història que es va poder recuperar mercès al fet que hi ha descendents del capità d'un dels vaixells i d'un passatger de l'altre, tots ells amb arrels masnovines.

Els exvots, per altra banda, no són un fet religiós estrictament cenyit al cristianisme, ja que es perden a la nit dels temps, molt abans de la nostra era. Reculant en el temps, trobem que l'historiador grec Heròdot parla d'un viatge de Kolais de Samos, des d'aquesta illa grega fins a Tartessos (l'actual Andalusia occidental), un viatge que fou un èxit, i pel qual, en retornar-ne, va fer ofrena a Hera, una Magna Mater, antecedent de les nostres maresdedeus, d'un exvot en forma de cràtera de bronze. Per tant, no es donava gràcies a les divinitats solament per fets problemàtics, sinó també per haver-se'n sortit bé, sense problemes. D'exvots n'hi ha hagut en totes les religions antigues, tant als cultes egipcis, com celtas, romans, etc.

També per una casualitat, i tornant al nostre temps, sabem d'un exvot mariner i masnoví, que actualment es troba a l'ermita de La Doma, al municipi de la Garriga, al Vallès Oriental. El que no sabem és com hi va anar a parar. Sembla que correspon a l'època important de la nostra marina de vela, o sigui el segle XIX, ja que la imatge que hi figu-

Bergantí-goleta "Frasquito" i la pollacra "Cataluña", d'un exvot de la Cisa.

ra, la Mare de Déu de Montserrat, encara porta els vestits postissos amb què l'abillaren segles enrere, els quals va portar des del segle XII fins a començament del XX. També hi veiem que, més o menys, cap als anys cinquanta del passat segle, el XX, l'exvot fou restaurat i el pintor que ho féu, amb més bona fe que criteri històric, va canviar l'escut del Masnou, si és que en duia, i hi va posar el que en aquell moment regia a la vila. L'advocació a la qual es dirigeix el prec mariner, la Mare de Déu de Montserrat, és una advocació poc, per no dir gens, usual entre la nostra marineria, ja que, com hem vist, era majoritàriament dedicada a la Mare de Déu de la Cisa. I el text que porta l'esmentat exvot, escrit en el català d'abans de les Normes de Pompeu Fabra, és el següent:

"Exvot d'un piadós armador del Mas Nou, a la S.S. Verge en acció de gràcies, per haberli permès fer durant 4 anys, el contraban sense cap molestia".

S'hi representa un bergantí-goleta, que ocupa la part central de la pintura i que a dalt, a la part esquerra, hi té la imatge de la Moreneta, vestida i envoltada dels turons montserratins, i al costat oposat, al costat dret, l'escut masnoví, el que correspondria als anys cinquanta del segle passat, quan ja li havien afegit el llorer i el roure a més del bergantí al fons del paisatge, que representa el mas amb el paller.

Com veuen, la fe que impulsà a fer aquest exvot a aquest armador masnoví era d'una candidesa absoluta, ja que deuria pensar realment que la Mare de

Déu l'havia ajudat en aquella "feina" il·legal. N'hi havia d'altres, tot i que no són masnovins, que donen l'agraïment per coses pitjors, com el del tràfec d'esclaus, i ben convençuts que n'estaven!

Quant al patronatge dels mariners i navegants, tot i que al Masnou no se'n ha trobat documentació, des de temps remots veneraven com a patró Sant Elm, un bisbe de Síria, del segle VI, que, a més de constar com a patró del ram en tots els Països Catalans, ho és arreu d'Europa. La seva festivitat se celebra el dia 2 de juny.

En canvi, és molt més coneguda l'advocació de la marineria vers la Mare de Déu del Carme, la qual fou introduïda per primer cop als diversos regnes hispànics l'any 1674, per tant, en un temps relativament recent.

Posteriorment, l'almirall mallorquí Antoni Barceló i Pont de la Terra (Ciutat de Mallorca 1716-1797) l'any 1784 n'estengué la celebració en posar-la com a patrona de l'expedició que aquell any faria contra Alger. El seu patrocini féu que anés substituïnt el de Sant Elm. Finalment l'any 1901, el govern espanyol n'adoptà oficialment el patronatge sobre tota la marina.

Un altre apartat, que pot mesurar les creences de la nostra marineria, són els noms de caire religiós que posaren a les naus, i aquí hem de fer una partió claríssima entre els patrons o capitans de vaixells de cabotatge i de pesca i els de més envergadura, com són els que feren la dita carrera d'Amèrica, ja que entre ambdós hi ha una considerable diferència quant a nombre de vaixells amb nom religiós. Anirem a pams.

Vaixells de cabotatge, o sigui els qui feien rutes comercials entre ports mediterranis de la península, del sud de l'estat francès i fins i tot d'altres punts de la Mediterrània. Entre aquests, la majoria dels quals eren barques de mitjana, xabecs i altres per l'estil, hem trobat un fet ben curiós, ja que la majoria d'ells duïen un nom del santoral.

La comprovació ha estat feta per mitjà de les patents de sanitat publicades a la revista "La Roca de Xeix", del Museu Municipal de Nàutica, i entre les patents revisades hem trobat el següent:

-en 44 d'elles, el vaixell al qual es con-

Exvots ibèrics, segle V a I aC.

cedia la patent duia com a nom Sant Antoni, o sigui més de la meitat, i eren diferents els vaixells que les sol·licitaren, ja que diferents eren els noms del capitans o patrons que feien la sol·licitud per a altres tants viatges.

-I les 42 restants portaven els noms següents:

- 10 es deien Mare de Déu del Carme
- 4 Sant Àngel de la Guarda
- 4 Sant Jaume
- 3 Sant Pau
- 3 Sant Josep
- 2 Mare de Déu del Mar
- 2 Nostra Senyora de la Mercè
- 1 Sant Pere (tot i ser el patró de la vila)
- 1 Mare de Déu del Remei

Les 10 restants eren personals i, per tant, duïen el nom de l'interessat i no el de la nau.

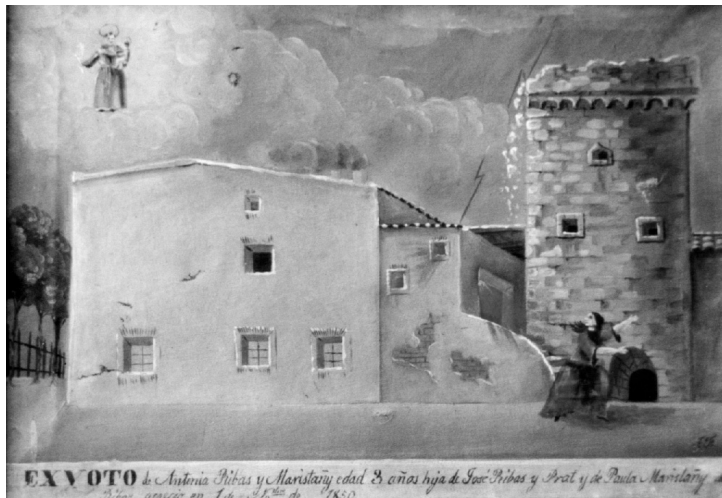
Després hem analitzat la llista de vaixells que feien les grans rutes, tenint com a model el llibre "Diseños de la Villa del Masnou y su marina de vela del

ochocientos", publicat l'any 1962 per l'arquitecte Pere J. Bassegoda; i, tot i que a l'esmentat llibre no hi ha tots els vaixells que foren o del Masnou o comandats per masnovins, serveix de sobres per al fet que ens ocupa.

Dels 312 vaixells que consten al llibre (la realitat supera i amb escreix els 400), només 9 duïen nom de sant, eren els següents:

"San José".....	Pollacra-goleta
"San Mariano".....	" "
"Virgen del Carmen".....	Pollacra
"San Juan".....	Místic-goleta
"San Mariano".....	" "
"San Antonio".....	" "
"San Jaime".....	" "
"San Francisco".....	" "
"San Juan".....	Falutx

Com podem comprovar, la diferència entre ambdós grups és notòria, però no en sabem la causa. Podria ser una mena de costum, que de sobte hauria

Santuari de La Doma (la Garriga)

passat de moda, ja que entre els uns i els altres no hi ha pràcticament diferència d'anys, tot i que els de cabotatge començarien primer i tindrien el seu punt àlgid durant el segle XVIII i part del XIX, com quedà demostrat amb el treball que vaig fer sobre el conreu i el comerç de taronges del Masnou, i del Maresme en general, que eren exportades cap als ports nord-catalans i occitans de l'estat francès, comerç que va finir a finals del segle XIX. Fet que demostra que durant bona part d'aquell segle, els vaixells de cabotatge i els qui feien rutes transoceàniques conviueren, ja que l'època d'esplendor dels darrers fou entre el primer terç d'aquell segle i el final, tot i que posteriorment, i entrat ja el segle XX, malgrat la decadència causada per la implantació del vapor, els nostres velers seguiren navegant bastants anys més.

Seguint amb la devoció demostrada per la marineria masnovina per sant Antoni de Pàdua, podem constatar que no sols es concretà en els noms posats als vaixells de cabotatge, sinó que anà més lluny.

La fe dels marins, aquest cop els qui feien les rutes vers les Amèriques i altres parts del globus, era extensible a les seves famílies, les quals no sabien res del fill, marit, pare, etc. fins que aquest tornava del seu llarg viatge o, com a màxim, si els portava notícies un dels molts vaixells masnovins que solcaven les mars del globus i amb el qual havien coincidit en algun port. Els viatges, com deia, acostumaven a durar mesos i fins i tot anys. Pensem que aleshores la navegació no disposava de cap dels mitjans tècnics actuals i tot era una gran i veritable aventura.

Les famílies d'aquests marins, sobretot la part femenina, al Masnou, va tenir gran devoció cap al sant de Pàdua, una imatge del qual, quasi sempre feta per mitjà de rajoles de majòlica, tenien amb una llàntia o llumet al damunt a l'espai que hi ha entre el cancell i la porta de fusta i vidre, o sigui la ventalla que dóna al passadís i la porta massissa, tota de fusta, que dóna al carrer, i que per sort moltes cases masnovines, portes i cancells, encara conserven. Entorn d'aquesta imatge, a qui deuriem resar tot l'any, sobretot quan tenien el marí o

Sant Elm, patró de la marineria.

marins fora, ja que a moltes famílies n'hi havia més d'un, quan s'apropava la festivitat del sant, el 13 de juny, era costum que, a més de les dones de la casa on hi havia la imatge, s'hi apleguessin les

dones dels veïns més propers per resar i cantar el rosari dedicat al sant, que al Masnou portava el nom de "Rosari Popular de Sant Antoni de Pàdua". Mentre resaven, aprofitaven, això sí, el temps tot fent punta de coixí, així també complien aquella màxima de molts ordes religiosos, aplicada a força convents, *ora et labora*.

Tan popular fou aquest rosari que el mestre Lluís Millet i Pagès, fundador i director de l'Orfeó Català i catedràtic de música, el qual coneixia el costum, no sols com a masnoví, sinó també com a familiar de capitans, ja que, de sis germans que eren, tres foren capitans, així com el pare, oncles i avis, cosins, etc., va reconstruir-ne la lletra i la melodia i l'adaptà per ser interpretada per l'Orfeó Català; i a més va escriure sobre ell i ho publicà posteriorment al llibre "Pel nostre ideal", de l'any 1917.

(continuarà)

317

EL MAGNIFICO ATUN AMIENIO DE
Bayle y Regidores del Pueblo del Masnou
del Corregimiento de Mataró en el Principado de Cataluña: Salud

Por teor de la presente se certifica como en este dia parte de la Playa de este Pueblo (el qual por la gracia de Dios está libre de Peste, y todo mal contagioso) *en Gerardo Nortes con el Laud Nom de Nra Sra El Caamen con Nueve de tripulacion Inclusive Tho P. Baxna*

Y para que conste donde conenga mandamos hacer la presente firmada de nuestro Secretario, y refrendada con el Sello de este Comun.

Dada a 10 de Julio del año 1874

Felipe Casquial Bona

Patent de Sanitat, amb sant Pere, patró del Masnou.

L'AIGUA DE L'ETERNA JOVENTUT

Per Josep Condeminas

Podria dir que en Josep Costa se sentia satisfet des del punt de vista professional. Sense anar més lluny, el dia abans a la tarda havia estat presentat amb gran èxit el seu darrer llibre *Noves dades sobre la història del Masnou* en el local de l'Associació Cultural *Gent del Masnou*, i presentat pel seu President mateix. Un llibre revelador, quasi revolucionari, escrit amb un estil amè i clarivident ja que aportava dades inèdites sobre la població. Assegut a la marquesina del bar que hi ha enfront del baixador d'Ocata i prenent el primer "tallat" del dia, en Josep Costa es va sorprendre quan se li va acostar un senyor alt, distingit, elegantment vestit i portant un llibre a la mà.

– El senyor Josep Costa?

– Sí, jo mateix.

– Perdoni que el molesti; però, seria tan amable de dedicar-me el seu llibre? Ahir vaig arribar tard a la presentació i no va ser possible que me'l dediqués.

– Per què no seu...? Li ve de gust beure alguna cosa?

– Gràcies, sols desitjo la seva dedicatòria i felicitar-lo pel seu treball i, si no fos cap molèstia, m'agradaria fer-li unes preguntes –digué el desconegut prenent seient.

L'escriptor li dedicà el llibre amb una dedicatòria amable i complaent.

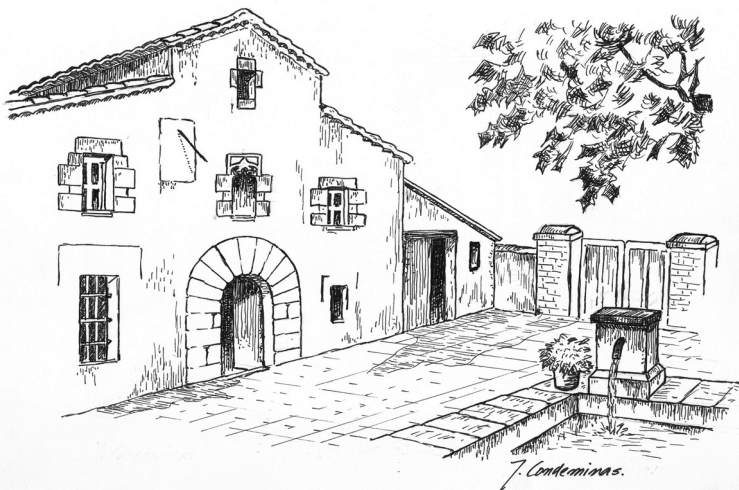
El desconegut féu un gest d'agraïment i li preguntà directament:

– En el llibre, concretament a la plana 127, vostè fa referència a la possible existència en el passat d'una antiga gran masia a la part alta de la població, més o menys entre els actuals carrers de "Francesc Hombravella, Dolors Torregrosa, Capità A. Gibernau i Francesc Maristany".

– Bé, com també dic en el llibre, no en tinc dades concretes, sols deduccions ja que els documents trobats estan mig cremats, però tinc la intenció d'esbrinar-ho més a fons, i qui sap si promouré unes excavacions.

L'home restà dubitatiu.

– Podria confirmar-me si aquests

documents porten la data del 15 d'abril de 1407 i firmats per un tal Antoni Corbera?

– Doncs sí, la data i la firma són prou llegibles per assegurar-ho –digué en Costa, cada vegada més intrigat.

– És el que em pensava –digué el desconegut amb veu greu–, encara que jo els creia destruïts com ho van ser tots els documents relatius a la masia i les terres, a l'igual que la propietat que fou derruïda fins als fonaments així com també la font i la mina soterrada i segellada amb roques.

– Se sap per quina raó? –preguntà en Costa, encuriósit.

L'home endurí les seves faccions i baixà el to de veu.

– Jo sóc un membre de la família que habità la masia i, en el curs del anys, vàrem descobrir que l'aigua de la font tenia la facultat de proporcionar la joventut eterna i, cregui'm, el que a primera vista podria semblar un extraordinari privilegi, en realitat fou la terrible desgràcia que va destruir la família. Molts vàrem haver de fugir al veure les sospites de la gent, altres no tingueren tanta sort i foren colpejats fins a la mort o cremats a la foguera creient que eren uns bruixots ja que no envellien.

En Josep Costa mirà el seu interlocutor amb perplexitat, no sabent si engegar-lo o seguir escoltant.

– Si això fos veritat, cosa que, com pot comprendre, costa de creure, per

què m'ho explica a mi? Sóc periodista i ja sap que...

– Sí, ja sé que la seva obligació és divulgar-ho, però també sé que no ho farà. Vostè és un periodista i historiadore de prestigi, conscient que les seves opinions tenen molta influència a la societat, i la publicació d'una història tan increïble repercutiria negativament a la seva carrera i, amb tota seguretat, a la seva vida personal. Senyor Costa, li prego que m'entregui aquests documents perquè jo pugui destruir-los definitivament; seria nefast que caiguessin en mans desaprensives. Ara vostè ja sap que això seria una terrible desgràcia per al poble. Com a graïment i contrapunt a la veracitat de la meua història, li proporcionaré un document relatiu a una troballa arqueològica molt important, aquí, al Masnou.

En Costa restà emmudit davant d'aquestes sorprenents declaracions, però afirmà amb el cap que accedia a aquesta petició i acceptà també el document que li entregà aquell misteriós personatge.

Sis mesos més tard, la Societat Arqueològica de Catalunya, encapçalada pel periodista Josep Costa, donava la notícia de l'extraordinària troballa de les restes d'un trirrem romà així com de gran quantitat d'objectes de l'època soterrats a cinquanta metres endins de la riera de Teià.

Parlem de llibres

Per Pere Martí i Bertran

RECORDS D'INFANESA TRISTOS

En Ricard Biel és un jove traductor i escriptor, nascut a Badalona l'any 1970, que ja té al currículum alguns premis, a més de ser finalista d'altres. L'any 2008 va guanyar el Just M. Casero amb la novel·la que us vull recomanar avui: *Potser perquè érem nens* (1). Deixeu-me dir d'entrada que, malgrat el títol i malgrat que els protagonistes siguin infants, no és pas una novel·la infantil, ni tan sols juvenil. Es tracta d'una novel·la per a adults, breu, però intensa i plena de comentaris i reflexions filosòfiques, que de vegades ens sobten, ja que tenim la sensació que les trobem en boca del protagonista, l'Alfred, un nen que ens narra els seus records d'infantesa, sobretot els relacionats amb la seva família i més concretament amb la seva germana, la Bet. Hem de tenir en compte, però, que el protagonista narra des del futur, recorda i, doncs, ho sap tot o gairebé tot del passat familiar. I a més hi dona molta importància, a aquests records d'infantesa, com deixa ben clar en una de les seves reflexions: "Les imatges que l'infant conserva per sempre en la memòria haurien de ser pintades sense excepció. L'adult no tria el record, és el record que el tria a ell,

per banal o irracional que pugui semblar. El record mateix és la prova definitiva de la seva transcendència, per això cap record d'infantesa hauria de morir en la mort de qui l'emmagatzema. Els records d'infantesa dels adults sempre són rellevants, fins i tot els que conserven els necis." (p. 54)

I l'Alfred, el protagonista, és el que fa: oferir-nos els seus records, punyents, obsessius, de la infantesa. Uns records, però, no pas centrats en ell mateix, sinó en la seva germana, la Bet, que estima amb bogeria, i per la qual no dubta de sacrificar-se i de donar-ho tot, una mica fent el paper d'uns pares que en el fons no van

tenir, ja que com deixa clar des de les primeres pàgines, la família havia entrat en un procés de decadència, d'embrutament (p. 34) sense aturador, com corrobora un final, malgrat tot feliç. O almenys en part, perquè ens quedem amb ganes de saber més coses de la vida del protagonista, dels seus projectes de futur... Però és ben clar que la novel·la no és la novel·la de l'Alfred, sinó la de la Bet, que podem seguir des del naixement fins a la majoria d'edat i l'abandonament del nucli familiar.

Una novel·la dura, malgrat alguns tocs d'humor, de bon llegir i rica en molts aspectes. Només hi hem trobat a faltar una bona correcció, ja que alguns usos pronominals i l'ús de la doble negació trontollen, i a més hi ha un lapsus que caldrà corregir en properes edicions: la mare se'ns diu clarament que no va voler anar al cementiri arran de la mort del pare (p. 82), i a l'hora de l'enterrament resulta que és ella qui diposita la corona comprada per l'amant, la Feli, al costat del nínxol (p. 84).

(1) Ricard Biel: *Potser perquè érem nens*. Editorial Ara llibres (Col·lecció "Amsterdam llibres"), Barcelona, 2009. 126 pàgines

Ricard Biel

Restaurant

DURAN

Àngel Guimerà, 18 · Alella · 93 555 10 45

laBotigadel DURAN

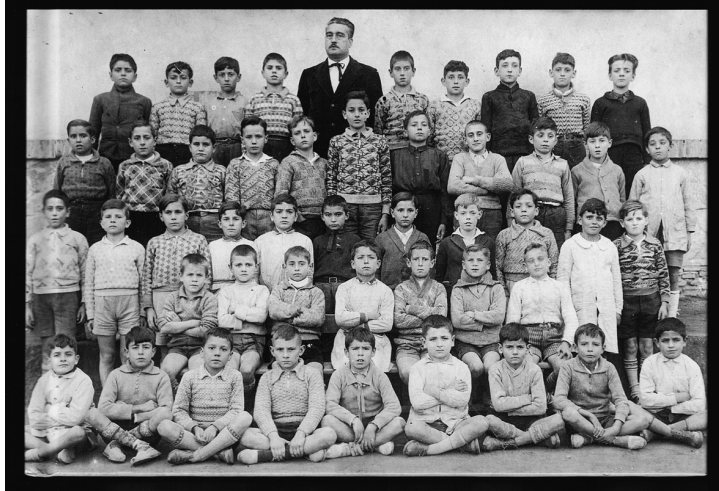
Menjar per emportar · Restaurant

Àngel Guimerà, 20 · Alella · 93 540 70 93

PRESENTACIÓ DEL LLIBRE

L'ENSENYAMENT AL MASNOU (1825-2008)

Francesc Fàbregas i Cardona

Un dissabte de Festa Major, a les 7 de la tarda, en plena eferescència d'activitats festives i lúdiques, convocar els masnovins a la presentació d'un llibre va ser una proposta certament agosarada; però, l'èxit va superar totes les previsions i la sala d'actes de la nostra entitat s'omplí de gom a gom, com en les millors ocasions.

Això va passar el dissabte 27 de juny passat. El llibre: *L'ENSENYAMENT AL MASNOU (1825-2008)*. L'autor: el masnoví Francesc Fàbregas i Cardona. L'editor: Fundació la Calàndria. Va obrir l'acte el senyor Joan Casals, com a vicepresident de la Fundació la Calàndria; donà la benvinguda als presents i posà l'accent en la importància del degoteig de llibres que, a poc a poc, van contribuir a la recuperació de la memòria històrica de la nostra vila a través dels protagonistes que l'han dibuixada en el pas

del temps.

Acte seguit, prengué la paraula el fill de l'autor del llibre, Jordi Fàbregas i Flò (mestre i antropòleg), autor del pròleg, el qual s'encarregà de presentar l'autor, no tant com a pare sinó com a generador i ànima del llibre.

L'autor, Francesc Fàbregas, per situar el llibre en el context actual, va fer un repàs històric de l'ensenyament a l'Espanya del segle XIX i va seguir per l'ensenyament a Catalunya i, en especial, al Masnou, durant la segona República (1931-1939), per continuar en l'etapa de l'escola franquista, les lleis que van configurar el sistema educatiu posterior, la normalització lingüística, etc. fins arribar a les escoles infantils i als col·legis que hi ha actualment al Masnou.

L'autor va recalcar que aquest llibre no pretenia ser un tractat exhaustiu de totes les escoles i col·legis que han existit al Masnou al llarg de la seva història i que havia fonamentat la seva aportació en les múltiples dades obtingudes i contrastades en documentació fidedigna i que en resta obert l'espai per a posteriors investigacions i estudis sobre escoles i col·legis masnovins que, per manca de dades o documentació al seu abast, s'han esmentat breument en el llibre o no hi han figurat. Va cloure la intervenció agraïnt a la *Fundació la Calàndria* el patrocini en l'edició del llibre.

L'acte va finalitzar amb el lliurament gratuït de llibres a tots els assistents i posterior tramesa d'exemplars a tots els centres escolars de la vila.

Totes aquelles persones que en vulguin aconseguir un exemplar, poden adreçar-se a les oficines de la *Fundació la Calàndria*, carrer del Dr. Josep Agell, 5, el divendres de 5 a 8 del vespre, on els serà lliurat gratuïtament.

La Redacció

Teatre capital

(La cartellera barcelonina)

Per Rosa M. Isart (rmisart@hotmail.com) i M. Josep R. Lucas (gràfics)

Una bona exposició

Possiblement, ara que els dies s'escurcen i que la foscor ennuega la pupil·la, som més conscients de les pèrdues i de la inexorable necessitat dels *carpe diem*. Convé posar en pràctica el verb *mostrar* que no pas el *demostrar*. Amb ànim d'aprofitar, comprovem que el mes neix amb una bona notícia: el text teatral *Girafes* d'en Pau Miró (Barcelona, 1974) fa temporada a la **Sala Beckett** (c/Alegre de Dalt, 55) fins al dia 18, per permetre'ns (re) pensar la mort, la fragilitat, la crueltat humanes i les solucions puntuals que deriven en un atractivol fantasieig de les nostres ments.

El dilluns 5 d'octubre s'inicia a la Ciutat Comtal la **Mostra de Teatre de Barcelona** ().

Arriba a la seva 14 edició, tot un mèrit alhora que sinònim de constància i varietat. Entre les moltes opcions que ofereix la mostra, remarquem per exemple que ens permetrà veure a escena el text *Tot em sembla una merda* del dramaturg català Jordi Casanovas –dirigeix Christian Treceño– (dies 17 i 18 d'octubre de 2009) o bé *El bon doctor* de Neil Simon (n. 1927) amb direcció de Thomas Sauerteig (dies 20 i 21 d'octubre). Fins a l'1 de novembre hi ha doncs la possibilitat de veure teatre a un preu molt assequible (5 €); les obres es representen al Teatre del Raval (c/ Sant Antoni Abat, 12).

El 7 d'octubre (en cartell fins al 8 de novembre) enceten les

representacions al **TNC** (Sala Gran) d'*Una comèdia espanyola* de Yasmina Reza (París, 1959), una dissecció en clau de comèdia de les relacions familiars. Recuperem, doncs, amb molt de gust, la garra escènica de **Mònica Randall**, ara dirigida per Silvia Munt.

Si *Sol, Sota el sol*, l'espectacle sobre (amb textos de) **Francesc Trabal** (1899-1957), un dels nostres grans **escriptors de l'exili**, que va pertànyer un dels grups més populars dels anys 20 i 30 del segle xx ("La colla de

Sabadell" amb Joan Oliver i Armand Obiols, entre d'altres) esdevé una cita imprescindible (**Brossa Espai Escènic**, c/ Allada Vermell, 13; fins al diumenge 11 d'octubre), també ho és el muntatge *El casament d'en Terregada*, un retrat de la **Barcelona gitana i popular de començament del segle xx**. a través de l'habilitat del nostre novel·lista i dramaturg **Juli Vallmitjana** (Barcelona, 1873-1937), autor que feia pujar a escena prostitutes, lladregots i gent de mala vida i creador de la famosa obra *La Xava*. Del 15 d'octubre al 22 de novembre serà present a la Sala Petita del TNC, en una adaptació del també dramaturg **Albert Mestres**. Finalment, assenyalem que a la segona quinzena de mes, de dijous a diumenge, a **La Riereta Teatre** (c/ Reina Amàlia, 3), es representa *La casa del darrere* a partir dels **diaris d'Anna Frank** (dies 15 al 18, i del 22 al 25 d'octubre), amb direcció de Jaume Najarro.

Carrer de La Riereta Teatre

LA CORAL XABEC CANTA A LA DIADA NACIONAL

Per Esteve Pujol i Pons

Ara ja és tota una tradició la de cantar a l'acte cívic de l'Ofrena Floral en la celebració de la Diada Nacional de Catalunya. Era divendres; feia un bon sol; un cel brillant, dels que conviden a anar-hi.

Molta gent a la plaça 11 de Setembre. Arreu aquella joia que es nota a la pell. Feia goig.

Paraules de l'Alcalde de la Vila.

Lectura del manifest municipal, reivindicatiu i engrescador.

Quaranta entitats vilatanes que fan ofrena de flors al peu del monòlit. Cada any se n'hi afegeixen de noves, que bé!

Quina delícia de veure petits i grans, representants de tota mena d'activitats, construint un mosaic florit de color i d'alegria recordant els qui han donat la vida, la il·lusió, l'esforç

per la pàtria; i també com una promesa que molts més ho faran encara. En veure-ho, hom sent que, sigui com sigui i pesi a qui pesi, Catalunya és viva, esponerosa, força rica i bastant plena.

Ja que la nostra coral és una secció de *Gent del Masnou*, deixeu-me subratllar que aquest any van ser un noi i una noia, l'Enric i la Mireia, els qui van fer l'ofrena floral en nom de l'entitat; tot un signe de futur esperançador.

I la Coral Xabec enlaira cançons patriòtiques:

Senyor sant Jordi (S.Espriu-F.Vila):
Allibera'ns... del drac de la ira i de l'odi entre germans... Ajuda'ns a merèixer la pau i salva la parla de la gent catalana.

El cant del poble (J.M.de Sagarra-J.A.Clavé-A.Vives):

*...Fora els ultratges! Lluny la mentida!
Ningú ens prendrà la nostra llibertat!*

Al Masnou (J.Pujadas Truch-M.Llagostera):

Masnou dels meus amors, vila xamosa... ..a ton redós viure i morir... .. que és passar d'una glòria a una altra Glòria. I feia bens pocs dies que Josep Pujadas, fill del poeta i membre molt estimat de la nostra associació, havia passat de la glòria masnovina a la Glòria del cel; l'himne tenia un regust ben especial aquesta vegada.

Els Segadors, cantada també per tothom, mentre la bandera catalana s'enlairava flamejant:

...com fem caure espigues d'or, quan convé seguem cadenes.

L'any vinent hi serem encara més colla per fer una Catalunya més triomfant.

Gairebé tot això és veritat

Per Carles Maristany

AVISOS PARROQUIALS

Traduït al català d'un recopilador desconegut. Santa innocència o simple ingenuïtat. Són avisos parroquials, veritables tots ells, fets amb molt bona voluntat i pèssima redacció.

Per a tots aquells de vostès que tenen fills i no ho saben, tenim a la parròquia una zona d'esbarjo per a nens.

El proper dijous a les cinc de la tarda, es reunirà el grup de les mares. Totes les senyores que desitgin entrar a formar-ne part, per favor, poden dirigir-se al mossèn, al seu despatx.

El grup de recuperació de la confiança i estima en si mateixos s'aplegarà el dijous a les vuit de la tarda. Per favor, per entrar utilitzin la porta de darrere.

Divendres a les set, els nens de l'oratori representaran l'obra "Hamlet", de Shakespeare, en el saló de l'església. Es convida tota la comunitat a prendre part en aquesta tragèdia.

Benvolgudes senyores. No s'oblidin de la venda de beneficència! És una bona ocasió per alliberar-se de les coses inútils que destorben a casa. Portin els seus marits!

El cor dels majors de seixanta anys suspenderà els concerts durant l'estiu, amb l'agraïment per part de tota la parròquia.

Recordin en l'oració a tots aquells que estan cansats i desesperats de la nostra parròquia.

El mes de novembre finalitzarà amb un respons cantat per tots els difunts de la comunitat.

El torneig de basquetbol de les parròquies continua amb el partit del proper dimecres a la tarda. Veniu a aplaudir-nos; intentarem derrotar "Crist Rei".

El preu per prendre lloc en el curset sobre "oració i dejuni" inclou tanmateix el dinar.

Per favor, posin les seves almoines en el sobre, juntament amb els difunts que desitgin que recordem.

Tema de la catequesi d'avui: "Jesús

camina sobre les aigües". Catequesi de demà: "En la recerca de Jesús".

El mossèn encendra la seva espelma en la de l'altar. El diaca encendrà la seva en la del mossèn, i llavors encendrà un a un a tots els fidels de la primera fila.

El proper dimarts a la nit farem un sopar a base de botifarra i mongetes al saló parroquial. Tot seguit hi haurà un concert.

Recordin que el dijous comença la catequesi per a nens i nenes d'ambdós sexes.

"PARLEM DE BOLETS"

Dissabte 14 de novembre a les 7 de la tarda, conferència i mostra gastronòmica al local social de *Gent del Masnou*.

Diumenge 15 de novembre a les 8 del matí, a la plaça dels Cavallets:

"XII Trobada. Anem a buscar bolets" Cal portar el dinar (l'esmorzar és a càrrec de l'organització).

Els qui ho vulguin poden venir directament al Pla de l'Arròs, a les 9 del matí, per esmorzar uns bons entrepans.

Organitza: Amics i Antics Escoltes del Masnou amb la col·laboració de *Gent del Masnou* i la *Caixa*

L'ANXOVETA

Elaboració artesanal d'anxoves i aperitius selectes

Selecció de productes gallegues per a grans paladars

Carrer Barcelona, 50 (Camí Ral) al davant del port del Masnou

93 555 48 22 - 659 351 350

Anecdotalari

Per Joan Maresma

L'HÀBIT NO FA EL MONJO

L'Antonet Rosés, de can Malanit, era un pagès que, malgrat el seu aspecte d'home de camp i de poble, amb el seu esforç, treball i intel·ligència, va guanyar molts diners. Durant una pila d'anys anava a Anglaterra a vendre la collita de patates sense necessitat d'intermediaris ni donar comissions a ningú.

Els anys abans de la guerra civil, la collita de patates del Maresme era molt apreciada a Anglaterra i així, a la primavera, en totes les estacions del tren hi havia una gran moviment de carros carregats de patates tendres, envasades en coves coberts amb un tros de sac fent de tapadora.

L'Antonet, a més de vendre la seva collita, també venia la d'altres com-panyis i feia de majorista.

Quan la seva filla Antonieta havia de fer la primera comunió, aprofitant que de matinada havia anat al Born amb el carro carregat de verdura, s'adreçà al barri de Ribera a comprar una medalla per a la noia.

Va entrar en una joieria del carrer de l'Argenteria i demanà una medalla per a la filla que havia de fer la comunió.

El joier, en veure el seu posat, la seva manera de vestir, més pròpia d'una persona amb escassos recursos que no d'un potentat, li va ensenyar unes medalletes petites i

encarransides.

Ell se les va mirar i, després de preguntar preu, li digué:

—En vull una de més bonica i més grossa.

El joier en va treure unes altres una mica més grosses i més boniques, i ell li tornà a dir que la volia més maca.

Això va passar una vegada i una altra. L'un li n'ensenyava una de millor i l'altre li'n demanava una altra de més bona, més bonica i de més preu, fins que el joier va treure la millor que tenia i l'Antonet va comprar per a la seva filla la medalla més bonica, més grossa i de més preu que tenien a la botiga.

Veritablement, l'hàbit no fa el monjo!

sector comercial

Carrer
Sant
Felip

Acadèmia
PERELLÓ

El centre d'estudis de preparació i repàs de més alt rendiment al Maresme

ESO · BATXILLERAT
UNIVERSITAT

Sant Felip, 115
93 555 03 07 El Masnou
info@academiaperello.com

el cullerot

- Tot per a la cuina -
elcullerot@hotmail.com

Canonge Baranera,75 Badalona 93 384 43 51	Sant Felip,45 El Masnou 93 540 97 41
---	--

Joan Vila

Perruqueria home

Tomàs Vives, 16
el Masnou
93 540 07 49

De dimarts a divendres
de 10 a 13 i de 15,30 a 20
dissabte de 9 a 14
Hores convingudes

EL MASNOU

serveis

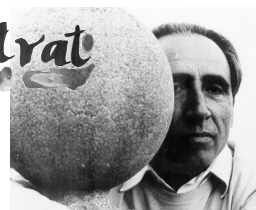
SERVEIS
DE NETEJA
I DE
MISSATGERS

93 555 76 61
609 72 65 16

C/ Sant Felip
(Pas del Port, 5)

Petit Diccionari il·lustrat i comentat per Joan Comellas

Joan Comellas i Maristany. (El Masnou, Maresme 1913-2000)
Músic, pintor i ceramista

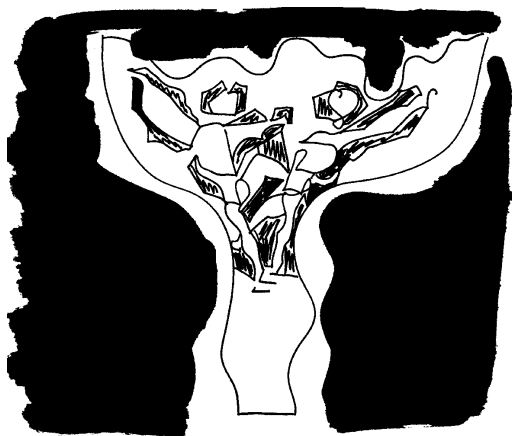

Porcellana – Porga – Porró

Porcellana – Terrissa molt fina que difereix de l'ordinària per la seva blancor, duresa i transparència. Porcellanes de Sèvres, de Rosenthal i de Faenza, però no hi ha com els antics Kylix de Creta.

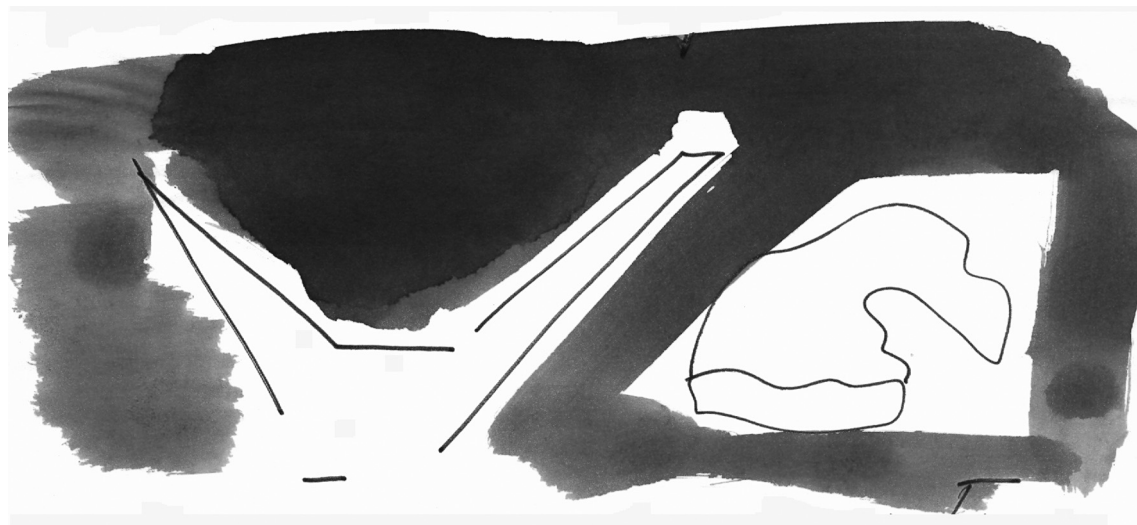
Porga – Garbellament

Si les persones ens "esporguéssim" totes les males qualitats que fan que no siguem persones, seríem més persones.

Porró – Vas de vidre de forma cònica, amb un broc en la part superior, estreta, per on s'omple, i un altre de llarg, que arrenca de prop del fons i va aprimant-se, per la punta del qual brolla un rajolí en decantar convenientment el vas per a beure a gallet.

Vas de vidre "típicament català". El porró i la barretina, símbols del folklore català de "pandereta".

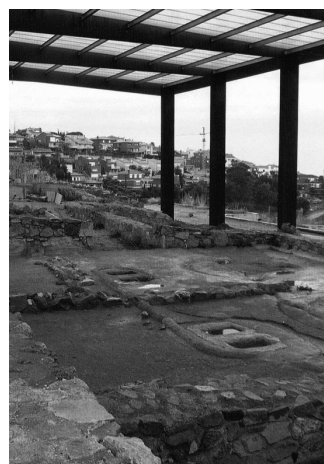

VISITA A LA CELLA VINÀRIA DE TEIÀ

El dissabte 31 d'octubre, al matí, farem una visita guiada a les troballes arqueològiques romanes, descobertes el 1966, però acabades de restaurar i inaugurades el 2009. La romanització del Maresme fa que els ibers assimilïn ràpidament la cultura del vi, i construïxin un celler, únic a Catalunya, del qual es conser-

ven força parts. Veurem també un audiovisual sobre el món del vi. La visita durarà una hora aproximadament. Places limitades. Amb la inscripció es donarà un full amb més dades.
Preu: **socis 3 € – no socis 4 €**

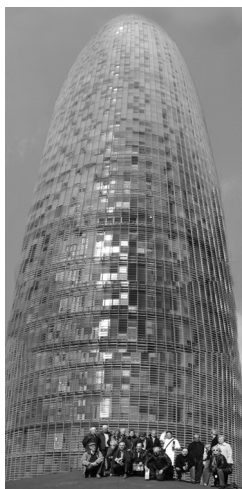
Apunteu-vos-hi:
GENT DEL MASNOU,
c/ Dr. Agell, 9
Laborables de 6 a 2/4 de 9
festius de 12 a 2 del migdia.

VISITA A LA TORRE AGBAR

El dia 13 de novembre, divendres, farem una nova visita guiada a la torre AGBAR, situada a la plaça de les Glòries Catalanes de Barcelona. Ens trobarem a les 10 del matí a l'estació d'Ocata.

Tots els apuntats a la llista de febrer que no van tenir-hi lloc, truqueu o passeu per Gent del Masnou per confirmar la vostra assistència.

Les places són molt limitades.
Preu: socis: **gratuit**, no socis: **1 €**
Inscripcions:
De 6 a 2/4 de 9 a Gent del Masnou, Dr. Agell, 9

25è aniversari d'Els Pastorets

Col·legi La Immaculada - Escolàpies
Animeu-vos a participar a la representació més sonada d'Els Pastorets!

Si us agrada actuar, **com a figurants***.
Si sabeu cantar, **a la coral***.

Us hi esperem a tots i a totes! (pares, exalumnes, professors, alumnes petits i grans...!)

Adreceu-vos a la Ma. Rosa o a la Núria Tel. **93 540 31 36**
Correu electrònic: **pastorets25anys@hotmail.com**
Es representarà **el 18 de desembre al vespre.**

*Assajos de la coral: cada dilluns a partir del 5 d'octubre de 19.30 a 21.

* Assajos per als figurants: a concretar per a cada escena, també el dilluns de 19.30 a 21.

La punta de la llengua (6)

Per Esteve Pujol i Pons

En català podem construir frases amb certes paraules o expressions negatives i afegir-hi l'adverbi de negació NO; molts autors hi veuen un tret distintiu molt propi de la llengua catalana i que cal conservar.

Tan bones són les primeres construccions com les segones:
MAI NO HO VEUREM = MAI HO VEUREM
RES NO ES DEIA = RES ES DEIA

ENLLOC NO HI HAURÀ AIGUA = ENLLOC HI HAURÀ AIGUA

NINGÚ NO HO HA DIT = NINGÚ HO HA DIT

GENS NO H'HI HA = GENS N'HI HA

EN TA VIDA NO HO FARÀS = EN TA VIDA HO FARÀS

EN MA VIDA NO HAVIA TASTAT COSA MÉS BONA = EN

MA VIDA HAVIA TASTAT COSA MÉS BONA

Fruites i vins de tardor; tota una festa!!

FRUITES I VERDURES

COLLITA PRÒPIA
COMANDES A DOMICILI

Masnou Centre · Tel 93 540 03 52

www.canrac.com

De tot per fer els vostres
panellets i receptes de tardor.
Mestres Villà, 101, 93 555 16 64 el Masnou

www.canrac.com

mercaservei

Fruites i Verdures

SERVEI A DOMICILI

Fontanills, 59
Tel 93 555 32 32
El Masnou

el celler del mar

GARNATXA, MOSCATELL,
MISTELA

Vins, caves i licors
Gran selecció de vins
Vins al detall

Àngel Guimerà, 12 el Masnou
93 540 29 53

Productes ecològics.
Fruites i verdures de temporada

Navarra, 21· 93 555 31 66 el Masnou

botiga@totbio.com
www.totbio.com

Servei a domicili.

GENT DEL MASNOU

Informa

Exposicions

Fins al 16/10

Ceràmiques de Joan Comellas

Del 17/10 al 6/11

Pintures d'Alfredo Romero

Col·leccionisme

TROBADA MENSUAL D'INTERCANVI DE PLAQUES DE CAVA, PUNTS DE LLIBRE, SEGELLS, MONEDES, POSAGOTS, GOIGS, ETC.

Cada segon dimecres de mes, de 6 a 8 del vespre, al local social de Gent del Masnou.

PROPERES TROBADES:

Dimecres 14 d'octubre. Dimecres 11 de novembre

Conferència-Projecció

A PEU PEL PAMIR AFGANÈS

Un viatge a les fonts de l'Oxus

A càrrec de Xavi Tarafa

Dissabte 24 d'octubre a les 6 de la tarda al local social.

CURS DE LINDY HOP (SWING)

Del 30/9 al 16/12

Cada dimecres:

Preu per persona:

87 € socis i 98 € no socis.

Horari de 20,45 a 22,15

Per a inscripcions cal omplir el formulari que trobareu al web: www.lindyhop.cat/masnou o directament a **Gent del Masnou**.

Curs d'iniciació a la Gaita Escocesa

Per a totes les edats, a tots aquells que pugui interessar aprendre aquest instrument.

No seran necessàries nocions de música, mètode tradicional

Curs trimestral un dia a la setmana
Començarà el 17 de setembre, cada dimarts de 19,30 a 20,30

Preu: 40 € socis 25 €

Interessats podeu reservar plaça a:

GENT DEL MASNOU
Dr. Agell, 9
Telf 93 540 39 29
Correu electrònic
gentmas@suport.org

Horari del local social
Fetners de 18 a 21 hores
Festius de 12 a 14 hores

GRUP RAUXA DE GENT DEL MASNOU

Aquest mes ha nascut un nou grup per fomentar, promoure, col·laborar i participar en l'àmbit cultural del Masnou. El grup s'integra dins la Vocalia de Cultura de *Gent del Masnou*.

El Grup Rauxa podrà desenvolupar qualsevol manifestació artística, audicions de poesia i narrativa, música, cant, teatre o qualsevol altra expressió cultural. També podrà participar en activitats que organitzin altres entitats de la vila o de fora.

D'antuvi, el Grup Rauxa té la intenció de convocar una activitat mensual, **Diumenge amb lletres**, el diumenge a la tarda, per a gaudi dels seus integrants i de tothom que vulgui venir-hi.

El Grup Rauxa restarà obert a qualsevol que pugui aportar-hi alguna col·laboració, ja sigui artística o tècnica; caldrà posar-se en contacte amb el responsable, Francesc Fàbregas; amb aquest fi s'haurà de deixar una nota al local social o comunicar-ho per telèfon o per correu electrònic a *Gent del Masnou*.

DIUMENGE AMB LLETRES

DIUMENGE 25 D'OCTUBRE, A LES 7 DE LA TARDA, SALA D'ACTES DE GENT DEL MASNOU.

PRIMERA VETLLADA ARTÍSTICA, LITERÀRIA, MUSICAL...

TOTHOM HI ÉS CONVIDAT. PODREU VEURE DE QUÈ ES TRACTA I COM RESULTA.

HO ORGANITZA: GRUP RAUXA, DE GENT DEL MASNOU.

Arran de sòl

Per Pledebuit

Voltant pel poble em vénen al magí idees i, com que no sóc egoista, les ofereixo als nostres dignes administradors. Potser és un bona idea, o no. Si és bona i la voleu utilitzar, no us en cobraré drets d'autor; i, si és dolenta, la llenceu a la paperera, i santes pasqües.

És aquesta. És podria dir "Gimcana Camirralesca", per substituir al famós festival estiuenc "Ple de Riure", que tants diners costa, i en què a vegades (dieu) que us piqueu els dits. Com el nom indica, es podria desenvolupar al llarg de tot el Camí Ral (tot el municipi).

Els assistents podrien seure al llarg dels quilòmetres de municipi, a banda i banda de la vorera (arran de cases, deixant les portes lliures) i arran de carretera (entre arbre i arbre, això quan n'hi ha). Fixeu-vos la gentada que hi cabria (és clar que, de l'estació del Masnou fins al terme de Montgat, només hi podria haver una filera, ja que amb l'estretor de les voreres, amb dues es tocarien de genolls).

Per estalviar les cadires, totes o en part, es podria fer una crida perquè cada veí del Camí Ral pugui treure les seves i convidar parents i amics, això a la part tocant a les cases, la part de la carretera seria totalment municipal, així podrien fer uns calerons (que més avall ja us diré per a què podrien servir).

I ara, com sempre, us deureu preguntar on vol anar a parar aquest quisso, si ja porta més de mitja pàgina i encara només ha parlat de la infraestructura, sense esmentar-ne el contingut, la proposta en llenguatge "progre".

Doncs ara us la diré. Ja que es tractaria de seguir fent un festival de riure (o potser de *pa riure*), la idea és la següent: aprofitant el nostre brut desbarbat (en molts sectors), les múltiples rajoles que ballen i les desnivellades, els pals, tests, merdes que hi deixen els marrans, etc. del nostre únic passeig pla de què pot gaudir (és un dir) el poble, el Camí Ral, i fer-hi el festival d'estiu. Ah, encara em deixava els arbres (tots els que hi ha) malalts de fongs, que també hi podrien col·laborar.

Amb tots aquests ingredients, només caldria que els qui haurien de fer d'actors, pallassos, etc., fossin els mateixos vilatans, que amb les seves ensopegades (per les rajoles que sobresurten), caigudes (per les mateixes rajoles, les que falten o les trencades), empastifades (per les merdes), mullades de peus i cames (per les rajoles que ballen i s'omplen d'aigua, de pluja o de reg), angioixes per als grans o por de malalties per als menuts (per les fulles amb fongs que et cauen al damunt), etc., mentre que la resta ho observarien còmodament asseguts. És ben sabut que quan hom cau, ensopega, s'empastifa, etc. fa ple de riure als qui ho veuen, per tant, la riallada assegurada.

Només queda una cosa al tinter, que per fer anar la gent (els qui farien d'actors, etc.) d'una punta a l'altra, haurien de tenir algun al·licient; segurament n'hi hauria prou que a les dues puntes del poble hi hagués una parada on donessin alguna cosa. En una podrien donar alguna cosa de menjar, encara que fos pa amb oli; i a l'altra un llibre, una andròmina (encara que fos d'un xino), etc. Això sí, sense pagar res de res. Això sempre atrau públic.

Us ben asseguro un èxit total, i amb poca pasta. Tota la que us estalviaríeu i la que recaptaríeu podria servir per poder arranjat el nostre brut i malmès Camí Ral.

Apa, bup, bup.

La cuina de l'Antònia Tarta Tatin

170 g de sucre i 50 g de mantega. 6 pomes Golden. 30 g de sucre per a les pomes i 30 g de mantega. Pasta brisa o de full

Com que és tan fàcil de fer, us explicaré que aquesta tarta va ser un error. Les germanes Tatin, que tenien un restaurant a la Vall del Loira cap a final del segle XIX, van badar en fer la tarta tradicional de poma i en va sorgir aquesta dolça manera de menjar les pomes.

1-Fem el caramel amb 170 g de sucre.

2-Amb el sucre desfet i sense que agafi color, traiem la tartera del foc i li afegim els 50 g de mantega.

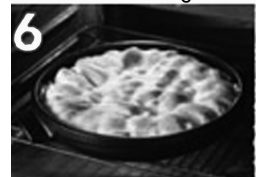
3-Pelades i sense cor fem les pomes a vuitens. Les posem dins el motlle, una cap amunt i l'altre cap avall, fins que quedi tot cobert.

4-Escampem per sobre les pomes 30 g de sucre i encenalls de mantega.

5-Ho cobrim amb pasta de full o brisa (pot ser congelada) i l'introduïm bé per les vores.

6-La fem coure dins el forn precalentat a 180º uns 40 min.

7-La traiem del forn i esperem 10 minuts a desemmotllar-la. Si tenim la tartera, la mateixa tapa ens serveix de plat. És ideal per ara, que comença el fred, ja que s'acostuma a servir una mica tèbia. És molt bona també amb una mica de gelat de vainilla...Sabeu que també es pot fer amb peres, préssecs...? Fins i tot amb tomàquets!

el cullerot

Sant Felip, 45. 93 540 97 41 el Masnou
Canonge Baranera, 75. 93 384 43 51 Badalona
elcullerot@hotmail.com

De tot per a la cuina

CONSTRUCCIONS I REFORMES

**TORNER
FERNANDEZ**

Telèfons

**93 751 60 73 - 93 555 48 93
690 07 29 72**

SALA AUTOMOCIÓ

- MECÀNICA I ELECTRICITAT DE L'AUTOMÒBIL
- PNEUMÀTICS
- ALINEACIONS
- AIRE CONDICIONAT

C/. Xile, 1. Tel 93 540 42 04 • El Masnou

Finques Puig S L

Serveis immobiliaris en general

Administració i venda **API**
de pisos, cases i rústiques. Propietat
horitzontal. Assessoria jurídica

Mossèn Jacint Verdaguer, 14 · El Masnou
93 555 10 60 / 17 61 • info@finquespuig.net

Visiteu-nos a: **finquespuig.net**

FINQUES MESLLOC

LLIGOÑA CAYETANO

T/ 93.555.69.03

www.meslloc.com

Sant Miquel, 23 - 08320 el Masnou -

A T

àngel tena

JOIERS

Ens hem traslladat al carrer Pere Grau 14, al costat de Mobles Vilalta

Pere Grau, 14 · El Masnou · 93 555 64 51

E S P E C I A L I S T E S E N D I A M A N T S

Al Masnou **Decidim!** **Parlem-ne?**

ASSEMBLEA CIUTADANA INFORMATIVA I DE TREBALL PER A LA CONSULTA POPULAR SOBRE LA INDEPENDÈNCIA DE CATALUNYA

**El dissabte 17 d'octubre a les 6 de la
tarda a la segona planta de Can Malet**

Perquè tots podem fer alguna cosa per Catalunya!

**Comissió organitzadora de consulta a la població del
Masnou sobre la independència de Catalunya**

almasnoudecidim@gmail.com